

Зона

F

ЕДНО СПИСАНИЕ НА
АГОП МЕЛКОНЯН

Fantasy & SF & Horror & Crime

1' 2001

Крайт на вечността

**История на
сините панталони**

Уилям Гибсън

Едмънд Хамилтън

Джеймс Балард

Айзък Азимов

Ave, Caesar, morituri te salutant

цена 1,50 лв.

СПИСАНИЕ „ЗОНА F“

БР. 1, 2001

Превод: Велко Милоев

chitanka.info

ДИНО БУДЗАТИ СТАЧКАТА НА ТЕЛЕФОНИТЕ

Него ден с телефоните ставаше нещо ненормално. Говориш например с някой и изведнъж се намесват чужди гласове, които в добавка те чуват. В десет вечерта петнайсет минути се опитвах да се свържа с един приятел. Още не бях набрал последната цифра, когато станах невидим участник в нечий разговор, после във втори, в трети, накрая настъпи пълна суматоха. Нещо като конференция в пълен мрак; някой внезапно се включва, после внезапно се изключва, без изобщо да го разпознаеш. Затова всички си приказваха без обичайното лицемерие и стеснителност; така бързо се създаде една обща атмосфера на веселие и забава, типична за налудничавите карнавали от миналото, за които сме чували от старинните легенди.

В началото чух гласовете на две жени, които се бърбеха (не е ли странно?) за облекла.

— Нищо подобно. Казвам й: разбрахме сме да ми ушиете костюма за четвъртък, днес е понеделник, а полата още не е готова. И знаеш ли какво й казах? Казах й: скъпа госпожо Броджи, оставям ви полата си, носете я по живо, по здраво...

Имаше тънък, почти писклив глас и плямпаше, без да си поема дъх.

Умно си го измислила — отвърна младежки, приятен и ласкав глас с емилийски акцент. — И какво спечели? Ще те изработи и ще подмени материала. От нея всичко може да се очаква.

— Ще видим, ще видим! И без това съм бясна. Не можеш дори да си представиш колко ми прекипя. И защо трябва да го търпя всичко това? Когато отидеш при нея, Клара, моля те кажи й да не се отнася така с клиентките си. Между другото, Коменчини също каза, че повече няма да си шие при нея, защото направо похабила червената й коприна. Горката Коменчини, направо приличаше на плашило. Не, откак тая жена стана модна, вече е съвсем безочлива. А само преди две години, помниш, нали, се кършеше пред нас от комплименти и ни

уверяваше, че е щастлива да шие за две толкова елегантни дами. Пък сега се дуе като пуяк. Даже говори по друг начин, забеляза ли? Ама не, наистина, направи ли ти впечатление? Утре ще ходя при Жулиета, а просто нямам какво да облека. Какво би ме посъветвала?

— Франкина, гардеробът ти се пука от рокли! — спокойно отвърна Клара.

— Какви ги говориш, всичко е толкова демоде. Последния костюм си направих миналата есен, нали помниш. Дето е във фъстъчен цвят. Освен това...

— Пък аз ще си сложа зелената пола с черния джемпър, черното винаги прави впечатление. Права ли съм? Или пък да си наметна памучната жилетка? Онази новата, сивата. Макар че тя е май по-подходяща за вечер...

В този момент я прекъсна груб мъжки глас:

— А защо, госпожо, не си наденете роклята с цвят на изстискан лимон, а на главата да си втъкнете на баба сламената шапка с ширити?

Двете жени млъкнаха като с отрязано гърло.

— Ама защо мълчите, госпожо? — продължи непознатият, имитирайки римски диалект. — Някакви новини от Ферара? Какво ви стана, госпожо Франкина, досега не си затваряхте човката! Ами, не дай си боже, ако човката откаже да ви служи? Ще е огромна трагедия, нали?

Няколко души се разсмяха дружно. Останалите вероятно слушаха мълчаливо като мен.

Тук Франкина не издържа и занарежда сърдито:

— Вие, господине, не знам как ви именуват, сте един невежа, поточно пълен грубиян. Първо, защото е невъзпитано да се подслушват чужди разговори, това го знае всеки образован човек. Второ, защото...

— Охоо! Цяла лекция. Не се сърдете, госпожо... или може би госпожице. Просто се помайтапих. Ако се запознаем, вероятно ще смените гнева си с добродушие.

— Не му обръщай внимание — посъветва Клара приятелката си. — Някакъв досадник. Затвори телефона, ще ти позвъня отново.

— Не, не почакайте! — Беше гласът на друг мъж, по-вежлив, бих казал — по-опитен. — Две думи, госпожице Клара, може би никога друг път няма да се срещнем.

— Оу, голяма трагедия!

Внезапно в разговора, прекъсвайки се един друг, се намесиха още гласове.

— И как не ви омръзна да дрънкате празни приказки, клюкарки такива! — възмущаваше се жена.

— Ти си клюкарка, защо си навираш носа в чужди разговори!

— Аз съм си навирала носа! Аз...

— Госпожице Клара, госпожице Клара — мъжки глас, — бихте ли казали телефонния си номер? Защо не искате? Винаги съм имал слабост към римлянките, дърпат ме като магнит.

— Аз после ще ви го дам — отвърна женски глас, вероятно на Франкина. — Кажете ми само кой сте вие.

— Аз ли? Марлон Брандо.

— Ха-ха-ха — засмяха се дружно невидимите събеседници.

— Господи, колко сте остроумен.

— Адвокат Бартезаги! Чувам ви добре, вие ли сте? — Глас на жена, която за пръв път се включва в разговора.

— Да, аз съм. Кой е?

— Норина, не ме ли познахте? Звъня ви, защото снощи забравих да ви предупредя, че от Торино...

Адвокат Бартезаги явно се обърка.

— Госпожице, хайде да ми позвъните по-късно. Не бива да намесваме други в нашите лични истории.

— Е, адвокате — някакъв друг мъж, — пък ти харесва да си правиш срещи с млади гаджета, нали?

— Господин адвокатът Марлон Брандо не бил безразличен към римлянките, ха-ха!

— Хайде стига, моля ви. Нямам време да слушам вашите дрънканици, трябва веднага да звъня по служебни работи — беше някаква възрастна жена.

— Ама вие, госпожо — беше май гласът на Франкина, — да не сте случайно кралицата на телефоните?

— Ама защо не тряснете слушалката, не ви ли писнаха празните приказки? Аз чакам да ми позвънят междуградски, пък вие...

— Значи през цялото време сте подслушвали?! И коя тогава е клюкарката?!

— Затъкни си фонтана, глупачке!

Цяла секунда тишина. Ударът попадна в целта. Франкина не можа да намери какво да отговори, но после я парира тържествуващо:

— Ха-ха! Ти си глупачката!

Дружен звънлив смях. Не по-малко от дванайсет души. После пак кратка пауза. Може би всички вкупом затвориха телефоните? Или просто изчакаха? Ако се вслушаш, можеш да чуеш предпазливо дишане, шумолене, леки почуквания. Накрая отново се разнесе приятният безгрижен гласец на Клара:

— Изглежда пак сме сами, а?... И какво щеше да ме посъветваш, Франкина, да облека утре?

В този момент се намеси непознат мъжки глас, красив, по юношески свеж, жизнерадостен:

— С ваше разрешение, Клара, съветът ще е мой. Утре сложете синята рокля — онази, която си ушихте миналата година при Марчела. Виолетовата блузка, която скоро дадохте на химчи. И разбира се, широкополата черна шапка...

— Вие пък кой сте? — В гласа на Клара имаше следи от уплах. — С кого разговарям?

Мълчание.

— Клара, че откъде този би могъл да знае всичко това? — притесни се Франкина.

Мъжкият глас без следа от ирония:

— О, аз знам твърде много.

КЛАРА: Глупости, случайно сте улучили.

ТОЙ: Улучил ли? Искате ли още доказателства?

КЛАРА (*нерешително*): Добре де, нека чуем вашите измислици.

ТОЙ: Така. Вие, госпожице, имате бенка. Една съвсем мъничка бенчица... хм, там... нямам смелост да го кажа.

КЛАРА (*мигновено*): Това не бихте могли да го знаете!

ТОЙ: Прав ли съм, или не?

КЛАРА: Това не може да го знаете!

— Ама така ли е, или не?

— Честна дума, никой не е виждал тази бенка, никой, освен мама.

— Е, значи е истина.

В гласа на Клара се доловиха сълзливи нотки.

— Никой не я е виждал, това си е направо гаден майтап!

ТОЙ (*миролюбиво*): Ама аз не казвам, че съм я виждал тая бенка. Аз само казах, че имате бенка.

Намеси се грубият мъжки глас:

— Стига си го усуквал бе, леке такова!

Непознатият мигом го отряза:

— Бъди предпазлив на завоите, Джордже Маркоци, син на Енрико, на трийсет и две, улица „Киябрера“ номер седем, ръст метър и седемдесет, женен, преди два дни заболял от ангина, въпреки това не си спрял цигарите, в момента също пушиш. Достатъчно ли е? Някакви неточности?

Маркоци изведнъж се укроти.

— Но кой сте вие? Моля ви... аз такова...

НЕПОЗНАТИЯТ: Не се сърдете. По-добре да го ударим на веселба. Отнася се и за вас, Клара. Рядко ви се случва да сте в толкова весела компания.

Никой не събираше кураж да го прекъсне или да го иронизира. Всички бяха обладани от неописуем страх, сякаш в телефонната мрежа бе проникнал тайнствен дух. Кой пък е този? Вълшебник? Свръхестествено същество, заело мястото на телефонистките? Може би самият Дявол? Самият зъл дух? Но гласът изобщо не бе демоничен, а мек, ласкав.

— Защо си глътнахте езиците, приятели? Изплашихте ли се? А искате ли да ви изпея една прекрасна песничка?

ГЛАСОВЕ: Разбира се, разбира се!

ТОЙ: И какво да ви изпея?

ГЛАСОВЕ: „Скалинателла“!

— Не, по-добре „Самба“!

— Не, от „Мулен руж“!

— „Изгубих съня си по теб!“

— „Ел Байон“! „Ел Байон“!

ТОЙ: Ама хайде решавайте по-бързо. А на вас, Клара, коя песен ще ви легне на душата?

— О, страхотно ми харесва „Уфемия“!

И той запя. Може би беше самоизмама, но никога в живота си не бях слушал толкова красив глас. Толкова чист, отворен, очароващ, че ме побиха тръпки. Накрая вкупом се раздадоха аплодисменти: „Великолепно! Браво, бис! Ама вие сте истински артист! Трябва да

пеете по радиото, ще изкарвате милиони, честна дума! Изпейте още нещо!“

ТОЙ: Но при едно условие — ще ми пригласяте.

Това беше странен хор. В различни краища на града, далеч един от друг, свързани само с тънки проводничета, напълно непознати люде — един опънат в леглото, друг прав в антрето, трети може би в тоалетната — стискаха развълнувано телефонната слушалка. Никой вече не се опитваше да подмята тъпи шеги, да остроумничи, да пуска вулгарни лафове. Благодарение на този загадъчен непознат, който не каза нито името си, нито възрастта, нито адреса, петнайсет души, напълно непознати, никога невиждали се очи в очи, се почувстваха приятели. Всеки се въобразяваше, че разговаря с необикновено красиви млади жени или че събеседникът е интересен богат мъж с бурно романтично минало. И някъде в средата — един възхитителен диригент на невидим хор, чието вълшебство ги издигаше в полет високо над мръсните покриви на къщите. Точно той и точно в полунощ обяви края на веселото парти.

— А сега, приятели мои, край. Вече е късно, утре ще трябва да ставате рано. Благодаря за прекрасната компания.

В отговор — гласове на протест: „О не, не, изключено! Молим още една песничка!“

— Честна дума, не мога повече. Ще ме извините. Лека нощ, госпожи и господа, желая ви приказни сънища.

Всички се натъжиха като обидени. Започнаха да се сбогуват мрачно и унило. „Е, какво да се прави, тогава лека нощ.“

Всички се разпръснаха където им видят очите. Домовете потънаха в тягостно безмълвие. Само аз стърчах до телефона и се ослушвах напрегнато. И само след минута Непознатия прошепна в слушалката:

— Клара, аз съм... Чуваш ли ме, Клара?

— Да — нежно отвърна Клара. — Чувам те. Но ти сигурен ли си, че всички се разотидоха?

— Да, освен един — добродушно рече Непознатия. — Той през цялото време само мълча и слуша.

Явно ставаше дума за мен. Сърцето ми щеше да се пръсне и мигом тряснах слушалката.

Кой беше този? Ангел? Ясновидец? Мефистофел? А може би вечният дух на авантюрите? Въплъщение на неочакваното, което ни дебне на всеки ъгъл? Или просто Надеждата? Древната безсмъртна надежда, притаила се по най-нелепи места, дори в телефонните кабели, за да освободи и извиси човека?

ЕЛЕНА ПАВЛОВА

ТЕ СЕ СПУСКАТ НОЩЕМ ОТ ХЪЛМОВЕТЕ

Те се спускат нощем от хълмовете и когато дойдат, можеш само да пициш...

Не винаги познавам кога ще дойдат. Понякога се надига вятър или пък се чуват странни ноти звуци. Витае напрежение. А понякога идват без предупреждение.

Те са страшни. Но още по-страшното е, че никой не помни да са идвали. Сутрин, след посещението им, хората са нормални. И същите онези, които са пицели и са се щурали по главната улица, изобщо не помнят това — мислят си, че са си били в леглата и са спинкали сладко. Какви наивници! Аз ги съжалявам. А те ме смятат за луд.

Тази нощ ще дойдат. Излизам на верандата и ги подушвам във въздуха — лоша миризма, от която косъмчетата по ръцете ми настръхват. Тяхната миризма. Веднага отивам да се преоблека и слизам в града. Както винаги, ще се опитам да предупредя хората. Да им кажа да се скрият навреме. И както винаги, те ще ми се подиграват и ще въртят пръст край слепоочията си. Не вярвам да извикат онези с белите престилки — вече са опитвали. Много пъти. Съгласен съм да ме смятат за луд, но защо поне не опитат — веднъж? Да се скрият. Да видят. Да разберат...

Делничен следобед е и главната улица е почти пуста. Още щом ме забелязва в далечината, шерифът тръгва към мен с ръка на кобура. Зная какво ще ме попита:

— Ще причиняваш ли неприятности, Дъги?

— Не, сър — почтително ще му отвърна аз.

И наистина не мисля да причинявам неприятности. Както стане.

Ето го, спира ме и ме пита. Отговарям му.

— Адски горещ ден, а? — продължава той.

Не е чак толкова топло, но с него на глава излиза ли се? Освен това все си мисля, че и другите ги чувстват, само че не искат да ги приемат. И си измислят обиколни пътища: мирише им на тях, но всъщност денят бил горещ. Вее техният вятър, но всъщност щяло да има буря със светкавици...

Кимвам на шерифа и продължавам нататък.

Бръснарницата. Шутър се е изтегнал на диванчето и похърква. Няма пукнат клиент. Когато минавам край зейналата за течение врата, той отваря едно око и лениво, даже подигравателно пита:

— Какво, Дъги, пак ли ще идват?

— Пак — отвърщам му неохотно.

— И какво, трябва ли да се крия тази нощ?

— Трябва.

— Ще се скрия в кревата до жената! — Той се изкисква и замижава.

Отминавам го.

Кръчмето. Вътре са трима, почнали са да се наливат от рано. Поспирам за момент край входа, но погледът на шерифа буквално ми прогаря дупки на гърба. Добре де, после ще вляза и тук. Като не ме гледа. После сигурно ще имам синини — пак ще ме пухат, ама не ми пука. Длъжен съм да ги предупредя, пък каквото стане...

Две-три къщи.

Училището.

Дечица в двора. Дангалаци, увехнали по оградата. Поколебавам се за миг, но директорът, господин Танзър, избързва срещу мен и размахва ръце като вятърна мелница. Добре, добре, заминавам си. Той ще е виновен, когато довечера децата, малките дечица... Преглъщам смутено буцата в гърлото си и продължавам нататък.

Кафенето.

Отпред е паркирана непозната кола. Пребърквам си джобовете — достатъчно дребни за кафе и пай. Добре. Влизам.

Джени, сервитьорката, е подложила лице под струята на вентилатора. Двама непознати, мъж и жена, седят на масата до прозореца и си говорят. Поръчали са сандвичи, доколкото виждам, но не са ги побутнали.

Поръчвам и аз — кафе и пай. Джени ми хвърля съболезнователен поглед, свенливо ми се усмихва и донася нещата. Прибавила е и една кола — от заведението, както се казва.

Настанявам се на съседната маса до двамата, с лице към жената. Бавно отпивам от колата, студена е. Приятно разтваря буцата в гърлото ми. Но миризмата им витае и тук.

— Странно градче — промърморва жената.

— Просто денят е горещ — възразява мъжът. — Но като качим планините...

— Не искам да качвам планините! Не ми е добре. Защо просто не потърсим хотел? Примерно тук някъде. Искам да полегна. Вие ми се свят и... мирише странно! — Жената умолително протяга ръка към него. — Нека останем!

— Не бива да оставате! — намесвам се аз. — Човекът е прав. Най-добре да се махате по-далеч. Не зная дали в планините е безопасно.

— Какви ги дрънка тоя? — Обръща се да ме погледне мъжът.

Джени мълчаливо врътва пръст край слепоочието си. Не се засягам.

— Те ще дойдат — казвам им и на тримата. — Ще дойдат тази нощ и ще можете само да пицтите...

— Кой ще дойдат? — Жената свива устни. Вярва ли ми, или не?

— Не зная как се наричат. Но са страшни. И са зли. — Въздъхвам. — Човек трябва да се крие от тях, иначе...

— Иначе?

— Не зная какво точно правят. Но всички тичат из града и по ливадите. Облени в кръв. С извадени черва и очи. И пицят. А сутрин нищо не си спомнят...

— Да чуваш и гласове? — пита недружелюбно мъжът.

— Не — отвърщам уморено. — Понякога се извива вятър. Понякога мирише на тях — като сега.

Жената трепва. Улучил съм болното ѝ място, така ли?

— Имам подходящо укритие — продължавам. — Ако искате, можете да преспите в дома ми. Да видите всичко. Джени мисли така — завъртам пръст около слепоочието си, — но не ми хлопа нито една дъска. Просто зная какво ще стане. Няма да е за пръв път... няма да е и за последен. Моля ви...

За мое най-голямо изумление, тя кимва:

— Ще дойда с удоволствие, господине.

Не съм подготвен и оставам като гръмнат. Мъжът — два пъти повече.

— Ка-акво? — зяпва той. — Ти... искаш... да... с един... стаите...

— Зная, че мечтаеш за това пътуване от три години — уморено му казва жената. — Но зная също така добре, че нещата между нас не вървят и сигурно утре или вдругиден щяхме да си кажем сбогом. По красив и елегантен начин, но...

— Ама... — Той още не може да се съвземе.

— Сбогом, Реймънд — тя се изправя и оставя недокоснатия сандвич, колата и всичко останало. — Ще тръгваме ли?

— Тъъ, да — аз също ставам. Не съм доял пая, но не съм и гладен вече. Най-сетне някой ме е чул!

Галантно ѝ отварям вратата.

— Държа да предупредя — отбелязва тя, — че съм психиатър по професия. Тъй че ако имаш някакви съмнения в себе си, приятел, най-добре ми кажи сега.

— Ще дойдат — казвам с малко повече увереност, отколкото чувствам.

Мирише ми на тях — миризмата е остра, усилила се е докато съм бил в кафенето... но ако не съм прав? Ако наистина съм луд? Тя дойде с мен и веднъж завинаги го потвърди — тогава?

Едва когато подминаваме бръснарницата, добавям:

— Ще поема риска.

Нощта идва и те ще дойдат.

Разходих жената из полето — докато се поздрави. Времето е великолепно и не си струва да се губи, пък и в къщата ми няма какво толкова да правим. Хареса ѝ. Знаех си, че ще ѝ хареса. Щом може да ги помирише, сигурно ще ѝ допаднат и скритата полянка над реката, и гледката на върховете на планината над дърветата, и да лежи по гръб и да гледа облаците като странни животни, които бродят из синьото си пасбище горе... Прав бях. Защо тогава се притеснявам?

Нощта идва.

Седим до прозореца, загърнати в одеяла като двама стари индианци. Начертал съм пентаграмата, запалил съм черните свещи — сам съм ги отливал, със заешка кръв и пепел във восъка — и съм проверил амулетите. На сигурно място сме. Но пак ме е страх.

Винаги ме е страх, когато те идват. Първични чувства се надигат в душата ми. И ми се иска да изляза от пентаграмата, и да тичам с останалите из града, а кръвта да се лее от мен... и ме е страх да го сторя. И ме е страх от самия страх. И... сега ме е страх, защото и тя е до мен.

Мълчи, загърната в карираното одеяло. Потръпва лекичко.

— Не ти е студено, нали? — питам и съм готов да рискувам и да прекрача пентаграмата, и да запаля огъня в огнището, само тя да кимне с глава.

Но не кимва.

Вместо това чувам тях.

И писъци.

Миг по-късно на стъклото изниква зловещо видение: мъжът. Целият в кръв. Размазва я с длани и крещи. Крещи страшни неща. За нея. И за мен. Те късат лицето му, но той продължава да вика и да удря по стъклото и...

Тя закрива лицето си с ръце и се свива на пода като малко дете.

Стъклото се чупи със звън.

Слагам най-силния си амулет, взимам си пистолета и прекрачвам линията точно в средата между двете черни свещи.

Ноцта отминава и те си отиват с нея.

Амулетът ми не ги спира. На сутринта се събуждам в леглото си. Пистолетът е на нощното шкафче. Ръцете ми са целите в кръв.

Той лежи пред прозореца, в цветната леха. Застрелян.

Свещите са стъпкани. Пентаграмата — изтрита.

Тя е в убежището, свита под карираното одеяло като спящо дете. С куршум в главата съм я приспал.

Погребвам ги и двамата на тайната ливада край реката.

Изхвърлям там и амулетите.

Не винаги познавам кога ще дойдат. За това всяка вечер сядам пред къщи и чакам. От градчето ме мислят за луд.

Но те се спускат нощем от хълмовете и когато дойдат, можеш само да пициш...

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ ОТХВЪРЛЕНИЯТ

Онзи, комуто спомените за детските години носят само страх и тъга, е нещастник. Жалко създание е всеки, който, оглеждайки се, вижда зад гърба си само самотно съществуване в огромни мрачни зали, потънали в мрак стени и огромни рафтове с древни книги, които навяват тъга. И едно безкрайно безсънно очакване на нещо (какво?) в сумрачни лесове с възбуждащи ужас дървета — огромни, причудливи, обгърнати с лиани, безмълвно размахали към висините уродливите си клони...

Ето колко щедро бях благословен от боговете — да съм самотен, низвергнат, смазан, безсилен. Но отчаяно се вкопчвам дори в беглите проблясъци от спомени, сгушвам се в тях, искам да се изтръгна от мислите за всичко, което се случи след това...

Не зная къде съм се появил на белия свят. Най-ранните ми спомени са този замък, безкрайно дъвен и безкрайно страховит, тези мрачни галерии, високите тавани, обгърнати в мрак и паяжини, полуразрушените каменни коридори, обгърнати от отвратителна плесен, и гадната миризма — сякаш догаря кладата да отиващите си поколения. Тук светлината не прониква, паля свещ и се радвам на пламъка, защото и отвън няма светлина, отнемат ми я кошмарните дървета. Само черната кула се издига над леса, сякаш с върха си пробива неизвестността на разгърденото небе. Но тази кула е съвсем разрушена, не можеш да я изкачиш, все едно да изкачваш отвесна стена...

Не зная колко години съм прекарал тук. Не долавям хода на времето. Някой се грижи за мен, но не съм виждал нито едно живо същество, освен мишки, паяци и прилепи. Този, който ме е отгледал, вероятно е бил ужасно стар, защото първата ми представа за човешко същество е нещо прегърбено, изсмукано, мухлясало, като този замък.

Свикнах с костите и скелетите, с подземните каменни гробове, с черепите в пукнатините на стените. За моето изродено въображение те

бяха реални живи същества, чиито образи откривам в цветните рисунки на прогнилите древни книги — на онези книги, благодарение на които зная всичко, което зная. Нямах учители, никой не ми е бил наставник; през всичките години не съм чувал човешки глас, дори своя собствен. Не се сетих, че мога да чета на глас. В замъка няма огледала и си представях себе си като портретите на младите хора от книгите. Преценявах се за млад, защото имах малко спомени.

Минавах през рова с блатна вода и отивах в гората, където под тъмните безмълвни дървета размишлявах за прочетеното. И си представях как съм в огромна весела тълпа сред онзи слънчев свят, който е отвъд.

Понякога се опитвах да избягам, но щом изляза от замъка, мракът става по-плътен, въздухът се просмуква с ужасии и се втурвам назад, стреснат да не се заблудя в лабиринта от безмълвни сенки.

Живях в този полумрак с мечти и надежди, без сам да зная какви. И когато, съвсем изнурен от сумрачната самотност, не можех да удържа неистовия си порив към светлина, протягах ръце към полуразрушената кула. Тогава реших да я изкача, дори рискувайки да падна — по-добре да видя небето и да загина, отколкото да живея във вечен мрак.

Изкачих древните нащърбени стъпала, загърнати във влажна полумъгла, вкопчил се във всяка издатина на камъните. Тази черна мъртва развалина, пълна с безшумно летящи гадости, беше ужасно зловеща. Но много по-ужасна бе безкрайността на мрака и вонящата прегръдка на плесенясалите стени.

Треперейки, без да смея да вдигна очи, се терзаех от мисълта защо не става по-светло. Нима най-неочаквано се е спуснала нощта? Със свободната си ръка се опитах да отворя защитното стъкло, за да разбера докъде съм се изкачил.

И тогава, сякаш пъзъл по огънатия свод над пропастта, докоснах с главата си твърда повърхност. Сигурно бях стигнал върха. Или пода на следващия етаж. Опипах каменната преграда, тя леко поддаде и продължих нагоре, отметвайки я с глава.

Въобразявах си, че изкачването е завършено. Че това е подът на наблюдателната площадка. Опитах да се измъкна, но не успях. И беше

все толкова тъмно. Бях сигурен, че съм на голяма височина. Че най-после съм над проклетата гора. Изправих се и се опитах пипнешком да намеря прореза, за да видя най-после мечтаното небе, звездите и луната...

Но ме споходи тъжно разочарование — наоколо имаше само безкрайни мраморни лавици и вградени в тях кутии. Какви ли древни тайни са скрити в тези висини, откъснати от земята с ужасяващата пропаст на времето?

И тогава се натъкнах на входен тунел с каменна порта, извезана със странно груба резба. Събрал остатъците от сили, я открянах. И тогава ме обзе безмерен възторг — през желязната решетка, до която водеше късо каменно стълбище, светеше пълна луна със спокоен блясък; луната, чийто образ вечно съм лелеял в мечтите си, в онези смътни видения, които нямам дързостта да наричам спомени.

Хукнах нагоре по стъпалата, но луната внезапно се скри зад облак. В тъмнината се обърках и забавих крачки. Пипнешком се добрах до решетката, но беше затворена и не се реших да продължа от страх да не падна долу.

И тогава луната се показа.

Никога преди това не съм изпитвал такова чудовищно потресение, такъв внезапен безкраен ужас като в онзи миг, когато непостижимото се откри пред погледа ми. Нямах никакви главозамайващи височини и разпростряла се под тях безкрайна гора. Всичко наоколо бе твърда повърхност. По всички посоки видях мраморни плочи и колони, в близост — древна каменна камбанария с призрачно светец полуразрушен връх.

Открянах решетката и тръгнах по посипаната с дребни камъчета пътека. Разумът ми, безкрайно объркан и смутен, все още се стремеше към светлина и дори това невероятно чудо не можа да ме отклони от пътя. Аз не знаех и не исках да зная какво се случва с мен; не ме интересуваше дали това е безумие, сън или вълшебство, но бях готов на всяка цена да се насладя на великолепието и озарението на новия свят. Не знаех кой съм, какво съм, откъде съм, но вървах и внезапно долових нещо като скрита досега памет.

Минах край каменните стени и колоните и през арката излязох на поляна. Само няколко тревясаля камъка указваха, че тук някога е

минавал път. После преплувах бърза река там, където древни развалини напомняха за отдавна разрушен мост.

И накрая се оказах пред древен, обгърнат в растителности замък, щръкнал наред напълно занемарен парк — до лудост познат и шокиращо непривичен. Разпознах запълнения с вода ров, няколко от познатите ми кули ги нямаше, но затова пък имаше ново крило, сякаш специално съградено да смути предишния обитател. Но моят възхитен поглед бе вече прикован към разтворените прозорци и към идващите от тях звуци на бурно веселие.

Когато погледнах, видях компания от странно облечени хора, които си разговарят весело. Никога не бях чувал човешка реч и само смътно можех да гадая за какво става дума. Някои лица събуждаха отдавна забравени спомени, други бяха напълно непознати.

Прекрачих през ниския отвор в блесналата от пламъци зала. Направих крачката от мигновения проблясък и надежда към черната тръпка на отчаянието и безизходицата.

Празникът се превърна в кошмар. Появата ми направи впечатление, каквото не съм очаквал. Едва бях прекрачил перваза, когато върху тях се изсипа мигновен, чудовищен, безграничен ужас, който изкриви лицата им и изтръгна писъци от гърдите им. Всички се втурнаха в паническо бягство, неколцина паднаха в несвят. Мнозина, закрили лицата си с длани, се мятаха сляпо и безпомощно да търсят спасение, удряха се по стените, събаряха мебелите...

А аз стоях в обляната от светлини съвсем опустяла зала, вслушвах се в затихващите стенания и тръпно размишлявах за невидимия ужас, спотаен някъде близо. На пръв поглед залата беше празна, но когато тръгнах към една от нишите, долових някакво слабо движение зад позлатената врата. Когато се промъкнах към нишата, съвсем ясно усетих нечие присъствие.

Първият и последният звук, който се изтръгна от гърдите ми — ужасен писък, толкова омерзителен, колкото и това, което го предизвика — осветено от застрашително ярка светлина неописуемо, непредставимо, невероятно чудовище, които със своя вид бе превърнало веселата компания в тълпа от полулуди.

Не сбирам смелост дори да го опиша — беше някаква смесица от най-гадното и най-отвратителното, демоничен призрак на развалата, на разрухата, на самотата, неவிжданo никога мръсно прогизнало привидение, някаква разголена тайна — от онези, които милосърдната природа се опитва да скрие по-дълбоко. Бог ми е свидетел, това бe същество не от нашия свят, или поне ВЕЧЕ не от нашия. Но за мой ужас аз улавях в неговите проядени от времето черти някаква злобна и отвратителна пародия на човешки образ.

Не направих дори опит за бягство, закъсняло и обезсилено от сковаващите черти на безименото чудовище. Сякаш омагьосан от гадния мъртъв поглед на очите му, нямах сили дори да примижа и бях благодарен на милосърдните сълзи, които размиваха очертанията му. Достатъчно бе да вдигна ръка, за да изчезне от погледа ми, но и това не успях; изгубих равновесие, направих крачка напред да не падна и тогава усетих гадната твар съвсем до себе си. Чувах противното ѝ дишане. Обезумял от ужас, протегнах ръце напред да се защитя от зловонния призрак.

И мирозданието потръпна, потресено от погнусата на омерзението, когато моите пръсти ДОКОСНАХА протегнатата към мен лапа на чудовището...

Не аз изкрещях, а всички демони от ада, които оседлават нощните ветрове. И с див вопъл сринаха лавината от разрушителни спомени. Сега вече знаех всичко. Спомних си какво съм бил преди да се озова в мрачния замък, заобиколен от гора; разбрах в чие променено жилище се намирам; и най-ужасяващото — разпознах безобразното чудовище, което ме гледаше злобно, когато дръпнах осквернените си пръсти.

Но в света има не само болка, но и сладости. За мен тази сладост е забравата. В непоносимия ужас на този миг забравих всичко потресаващо и светкавицата на страховитите спомени погълна хаоса на бледите видения.

Ето ги камбанарията, мраморните плочи и колони, спускам се по стъпалата и се опитвам да отворя каменния прозорец, но той е неподвижен... Не съм огорчен, отдавна мразя замъка и дърветата около него. Сега летя с нощните ветрове заедно с демоните, а през деня играя в катакомбите на Нефен-Ка край бреговете на Нил. Вече зная, че светлината не е за мен, както лунната светлина не е за

каменните гробове на Феб. Аз не съм сътворен за веселието, а само за празниците на Нитокрис край Великата пирамида. Но в моето отново получено право на свобода бях почти щастлив от тъгата на отчуждението.

Защото въпреки цялата сладост на забравата, трябва да помня, че съм Отхвърленият. Че съм чужд на този век и на тези, които наричат себе си „човеци“. Помня го от онези времена, когато протегнах пръсти към онази гадост, към богато позлатената рамка. И докоснах студената повърхност на едно полирано огледало.

УИЛЯМ ГИБСЪН ХОТЕЛ „НЮ РОУЗ“

Седем ноци в тази гробница, Сенди. Седем, взети в заем от времето. Хотел „Ню роуз“. Колко те искам сега! Случвало се е да те удрям. Като го повтарям в паметта си бавно, жестоко и сладко, почти го усещам. Понякога вадя от чантата твоя малък пистолет, прокарвам пръст по гладкия ствол. Китайски, 22-и калибър, дулото не е по-широко от зениците на твоите изчезнали очи. Фокс е мъртъв, Сенди. Той каза, че трябва да те забравя.

Помня, Фокс стърчи до обшития в плюш плот на бара в полутъмен сингапурски хотел, май на Бенкулън стрийт. Ръцете му рисуват различни сфери на влияние, подреждат на невидима дъска вътрешните съперници. С лявата ръка очертава графиката на нечия кариера, а показалецът сочи към мен — сякаш аз съм уязвимото място, което открива в бронираната си мисъл. Фокс е снайперистът във войната на мозъци, посредник в кръстовището на големия бизнес. Той е разузнавач в тайнствените „дзайбацу“, които контролират транснационалните корпорации.

Виждам как Фокс се навъсва. Тръсва глава да опише моите позиции в промишления шпионаж. „Гран — казва той. — Винаги търси Гран.“ Произнася тази дума с напрежение. За Фокс Гран е Чашата на Граал, необходима съставка на човешкия талант, затворена в мозъците на най-ярките учени на света. „Гран не може да бъде записана на хартия — казваше Фокс, — нито на дискета.“

Мангизите се правят от калтаци, които предават своите корпорации. Фокс беше предпазлив и ловък като лисица. Неговите страхотни френски костюми уравнивяха една юношеска вихрушка, която не може да стои на място. Винаги се разстройвах като видях как изяществото му пропада, щом се отдалечи от бара — нито един парижки моделиер не можеше да скрие по-ниското ляво рамо. В Берн го хлопнало някакви такси и никой не си направил труда да оправи ключицата му.

Мисля, че поех подире му, защото рече, че е тръгнал на лов за Гран.

И някъде там, по ловните пътеки към Гран, намерих теб, Сенди.

Хотелът с гръмкото название „Ню роуз“ е само купчина от гробници някъде около международното летище Нарита. Пластмасови капсули три на един метра, които приличат на опадалите зъби на Годзила. На тавана на всяка виси телевизор. По цели дни гледах японски викторини и овехтели филми. Понякога стисках пистолета ти. През равни интервали се чуваха излитащи самолети. Затворил очи, си представях как бялата им опашка постепенно губи формата си. За пръв път те видях в малкото дворче на един шибан бар в Йокохама. Евразийка, със страхотни бедра и смайващо кимоно, китайско копие на известен японски шивач. Тъмни европейски очи, азиатски скули. Помня как после в стаичката изтръска чантата си в търсене на някаква козметика. Пачка нови йени, стар бележник, обвит с ластик, банкова карта на „Мицубиши“, японски паспорт със златна хризантема отгоре и китайски патлак, калибър 22.

Разказа ми кратката история на своя живот. Баща ти бил чиновник в Токио, но вече низвергнат, беден и изхвърлен на улица от „Хосако“, най-могъщата сред дзайбацу. Онази нощ майка ти беше холандка и усукваше безкрайни истории за твоите амстердамски почивки, където гълъбите покриват площадите с мек сивкав килим от гуано.

Не те попитах какво е направил баща ти, за да бъде опозорен. Просто гледах как се обличаш, как отмяташ дългите си прави коси, как прорязват въздуха. Сега „Хосако“ ме преследват. Килиите на „Ню роуз“ са обковани с емайлирани стоманени тръби; когато се катеря по стълбището, наоколо хаотично се сипят снежинки и прикриват следите ми. Отляво броя люковете на гробниците. Надписи на няколко езика предупреждават за глоби, ако изгубиш ключа.

Вдигам поглед да видя как от Нарита излитат самолети. Отиват към моя дом, сега по-далеч от Луната.

Фокс моментално се сети как да те използва, но му липсваше прозорливост да съобрази, че ти също имаш амбиции. Ала лежеше до теб на плажа Камакура и слушаше твоите нощни кошмари, без да

вярва на измисленото ти детство, неуловимо и изменчиво под равнодушните звезди. Една детска уста се отваря, за да изповяда поредната версия за миналото си. И всеки път ти се кълнеше, че този вариант е истината, истинската истина. Не ми пукаше, аз обичах бедрата ти.

Веднъж ме остави, изтича до плажа, защото си била изгубила ключа. Намерих го до вратата, притичах до морето и те видях до колене в прибоя. Напрегнато извит гръбнак, очите — устремени някъде в далечината. Не можеше да говориш, трепереше.

Сенди, ти ме остави тук. Както остави цялата бъркотия от вещи. И този пистолет. И козметиката: сенки и червило в пластмасова опаковка. И подарен от Фокс миникомпютър, в който имаше списък на покупките, които си правила. Понякога превъртам този файл, за да се наслаждавам на сребристите записи.

Хладилна камера. Ферментатор. Инкубатор. Система за електрофореза и транслуминатор. Апарат за вживяване на тъкани. Високочестотен течен хроматограф. Цитометър. Спектрофотометър. Четири дузини боросиликатни мехурчести сцинтилатори. Микроцентрофуга. И синтезатор на ДНК с вграден компютър. Плюс необходимият софт.

Не е евтино, Сенди, но смятам, че тогава е плащала „Хосако“. Месец по-късно са искали повече, но тогава вече не можах да те намерят.

Списъкът явно е направен от Хироши. И сигурно в леглото. Хироши Йомиури. Той беше собственост на „Маас Биолабс Лтд“. „Хосако“ искаше да го прилапа. Беше ренде. При това изострено. Фокс следеше гениите инженери с търпението на фанатик, без да откъсва поглед от играчите на всички отбори. Страшно искаше да получи Хирей.

До твоята поява три пъти ме изпрати във Франкфурт, просто да надникна в генетиката. Не да хвърля въдичка, не да кимна, просто да погледам. Ако се съди по всичко, Хироши здравата бе заседнал на немска земя. Беше си намерил немкия с пристрастия към консервативните ценности и суперлъскави ботуши за езда. Купил реставрирана къща на престижен площад. Вземал уроци по фехтовка. И навсякъде със специална храна, страхотен отбор от професионали като

светъл еластичен сироп подире му. Като се върнах, рекох на Фокс, че е умряла работа, не можем да се доберем до него.

Ти го направи за нас, Сенди. По единствено възможния начин.

Свързките на „Хосако“ играеха ролята на особени клетки, които защитават майчиния организъм. Ние, Фокс и аз, бяхме мутагени, съмнителни агенти, които се размотават в мътната вода на корпорацията. След като ти пристигна във Виена, ние им предложихме Хироши. На хората от дзайбацу не им мигна окото. Мъртва тишина в един лосанджелиски хотел. Казаха, че ще помислят. Фокс произнесе на глас името на главния конкурент — „Хосако“. То потъна в мъртвата тишина. Фокс наруши неписаното правило да не се казват истинските имена. „Ще помислим“ — казаха те. Фокс им даде три дни.

Преди Виена бяхме три дни в Барселона. Помня косите ти, сбрани под сиво таке, отражението на високите монголски скули във витрините на антикварните магазини. Крачеше по „Рамблас“ към залива Феникс, край остъклените сергии на „Меркадо“...

Старият „Риц“. В нашата стая е топло и тъмно, а одеялото ни скрива от културата на Европа. Влизах в теб, докато спеше. Беше винаги готова. Виждах как устните ти се свиват в „о“ от изненада. Лицето ти очакваше пак да потъне в пухкавите демодирани възглавници на „Риц“. Докато бях в теб, си въобразявах, че виждам щуротиите на неона, тълпите от зяпачи край гарата в Синдзюку, някаква налудничава електрическа нощ. Ти се клатеше в ритъма на новия век, сънна и чужда всяка нощ.

Във Виена те настаних в любимия хотел на жената на Хироши. Тихата тъга на солидно фоайе, плочките на пода, подредени като шахматна дъска. В асансьора — ухание на лимон и пури. Толкова лесно беше да си представиш немкинята там — как крачи с ботушките си по полирания мрамор, но ние знаехме, че този път няма да дойде. Беше заминала на почивка в Рейланд, докато Хироши е на конференция във Венеция. Когато службата за охрана наводни хотела, теб те нямаше. Хироши дойде час по-късно.

— Представете си — каза веднъж Фокс — извънземен, който идва да определи доминиращата форма на разум на планетата.

Другоземният се оглежда, после прави избор. Кого ще избере според теб?

Повдигнах рамене.

— Дзайбацу — сам си отговори Фокс, — транснационалите. Плътта и кръвта на дзайбацу са информацията, а не хората. Самата структура е напълно независима от хората, които я съставят.

— Само не започвай пак за Гран — помолих аз.

— „Маас“ не е същото — продължи Фокс, без да ми обръща внимание. — „Маас“ е малък, бърз и независим... Атавизъм. „Маас“ е възплъщението на Гран.

Помня колко надълго обясняваше за Гран и Хироши. Протонни радиоактивни ядра, моноклонални антители, нещо свързано с белтъчините и нуклеотидите... Нарече ги „луди белтъчини“. Бързи премествания във веригите. Каза, че Хироши е истинско чудовище; че е от онези, които събарят старите представи, измислят нови науки, радикално преосмислят цели области от знанието. „Структурна основа“ — казваше Фокс и гърлото му прегракваше от непредставимото богатство на тези две думи с мириса на милиони долари.

„Хосако“ желаеха да получат Хироши, но и за тях Гран бе висока бариера. Искаха той да работи в изолация.

Заминах за Маракеш, древния град на Медина. Потърсих лабораторията, преоборудвана за производството на извлекци от феромони. Препаратът се купуваше с пари на „Хосако“.

По-късно с един потен португалски бизнесмен минахме през пазара Джемаха ел Фна в обсъждане на флуоресцентното осветление и шкафовете за екстракция. Пазарът бе наблъскан с фокусници, танцьори, гадатели, хлапета, грънчари, които въртят колелото с крака, и сакати просяци — всички те под мултипликационните холограми с реклами на софтуер.

Крачехме между балите сурова вълна и пластмасови канчета с китайски микрочипове. Намекнах, че моите работодатели възнамеряват да произвеждат синтетичен бета-ендорфин. Винаги подхвърлям нещо, достъпно за разбиране.

Сенди, понякога си спомням за теб в Хараюка. Затварям очи и тук, в тази гробница, те виждам мислено... Блясъкът на кристалния лабиринт от бутици, уханието на нови дрехи. Виждам как скулите ти се катерят по хромираните павилиони с парижки кожи. Понякога те държа за ръка.

Въобразявахме си, че нашите търсения ще завършат успешно, но всъщност ти ни намери, Сенди. Сега разбирам: ти самата упорито си търсела нас или такива като нас. Фокс беше пощурял от възторг и обмисляше как да използва този нов инструмент, блестящ и остър като скалпел. Този инструмент може да ни позволи да прережем неподатливата Гран Хироши от ленивия майчин организъм на „Маас Биолабс“.

Вероятно дълго си ни дирила през твоите дълги нощи в Синдзюку. Нощите, в които старателно си отделила от разбърканата колода картите на своето минало.

Моето собствено минало отдавна ме бе изхвърлило в нищото. Откъде бих могъл да познавам онези странни навици, като у Фокс — да разкъсваш през нощите бележници, да преписваш документи. Нарещдаше удостоверения с чужди имена като при пасианс, пренарещдаше ги от място на място, чакаше да се появи някаква картинка. Знаех какво търси. Точно същото ти правеше със своето детство.

Тази нощ в „Ню Роуз“ изтеглям една карта от колодата на вариантите за твое детство. Избирам изходната версия, знаменития „текст от хотела в Йокохама“, изречитиран в онази първа нощ в леглото. Избирам опозорения баща, служител на „Хосако“... Какво великолепие — майка холандка, през летата — в Амстердам, мек килим от птичи гуано...

От зноя на Маракеш — в климатизираните фойета на „Хилтън“. Докато четях съобщението ти, влажната риза залепваше около кръста ми като компрес. Цялата игра се въртеше от теб, ти беше ударът: Хироши ще изостави жена си. Без никакви усилия се бе свързала с нас, дори през плътната преграда на службите за охрана. Коя, ако не ти, би могла да покаже на Хироши едно място супер, където поднасят гъсто кафе и виенски кифлички. Твоят любим сервитьор — с посребрени коси, куц с десния крак — работеше за нас. Шифрованите записи прибираще заедно с ленените салфетки.

Днес цял ден следя малкия вертолет, който рисува концентрични кръгове над моята микроскопична държава, земята на моето изгнание — хотел „Ню Роуз“. През отвора на люка наблюдавам как сянката му облизва зацапания с някакво масло бетон. Близо е, съвсем близо.

От Маракеш излетях за Берлин. Там се срещнах с един тип от Уелс и започнахме подготовката за изчезването на Хироши.

Механиката беше сложна, прецизна, като медните механизми и пълзящите огледала в театралните магии от викторианската епоха. Крайният ефект трябваше да бъде безкрайно прост. Хироши ще отиде да огледа един мерцедес с водороден генератор — и ще изчезне. Дузина агенти, които го следят непрекъснато, ще наобиколят колата като разтревожени мравки. После цялата служба за охрана на „Маас“ ще се разтегли като епоксидна смола към мястото, където генетикът е изчезнал.

В Берлин се справят бързо. Даже успях да уредя последна нощ с теб. Скрих това от Фокс — щеше да ръмжи излишно. Вече не помня името на градчето, където ме очакваше. Беше в главата ми не повече от час, докато натисках педала по аутобана под сивкавото рейнско небе. И съвсем го забравих в прегръдката ти.

Някъде към сутринта заваля. Нашата стая имаше един прозорец, висок и тесен; седях до него и гледах как дъждът сресва реката със сребристия си гребен. Вслушвах се в равномерното ти дишане. Под ниските каменни арки изтичаха порои. Улицата беше пуста. Европа беше като мъртъв музей.

Бях вече ти поръчал самолетен билет с новото ти име, за Маракеш през Париж. Ти ще бъдеш на път, когато аз ще дръпна последната нишка — и Хироши ще изчезне от погледите.

Беше оставила пътната си чанта върху старото орехово писалище. Докато спеше, разрових вещите ти и изхвърлих всичко, което може да заплаши новото ти прикритие. Взех китайския пистолет калибър 22, миникомпютъра и банковия чип. Сложих нов холандски паспорт и чип от швейцарска банка на същото име.

Ръката ми се плъзна към нещо плоско. Извадих го — дискета. Безимена, без лепенки. На ръката ми лежеше самата смърт, все още във вид на кодове, но в очакване да ужили. Клечах и следих дишането ти, бавното повдигане и падане на гърдите. Полуотворените устни и в леката подутина на долната — нещо като синина.

Дискетата върнах в чантата ти. Като легнах, ти само се размърда и се приближи до мен. В твоето дишане има нещо от електрическата нощ на Нова Азия; бъдеще, което поемаш като лек ликьор и промиваш всичко, освен идващото мигновение. В това беше тайната на твоята магия — живееш извън историята, само в настоящето. Тогава ти ме взе със себе си в собственото си настояще — за последен път.

В просъница чувах как изсипваш в чантата ми козметиката си. „Сега съм холандка — рече, — трябва да съответствам.“

Отвялякоха доктор Хироши Йомиури във Виена, на тиха пресечка близо до Зингерщрасе, на две пресечки от любимия хотел на жена му. В една ясна октомврийска сутрин, пред очите на десетина свидетели доктор Йомиури изчезна...

Отиде в Страната на огледалата. Зад сцената имаше добре смазана игра на викториански часовников механизъм.

В хотела ми в Женева позвъни оня от Уелс. Работата е свършена. Хироши пропадна в заешка бърлога и се отправя към Маракеш.

Докато си наливах уиски, си помислих за бедрата ти. След ден ще се срещнем с Фокс в Нарита, в бара на летището „Джапан Еърлайнс“, където сервират суши. Току-що бе слязъл от самолет на „Еър Мароко“ изморен и тържествуващ. Разбира се, не говореше за нищо друго, освен за Хироши. „Хареса ми“ — имаше предвид лабораторията. „Обича те“ — имаше предвид теб. Усмихнах се, защото бе обещала след месец да се видим в Синдзюку.

Твоето евтино патлаче в хотел „Ню роуз“. Хромът е започнал да се олющва. Груби китайски щампи от евтини метали. Върху двете страни на ръкохватката се вият червени пластмасови дракони. По-скоро детска играчка, отколкото оръжие.

Фокс нагъваше суши на летището, изпаднал в еуфория от лекотата на операцията. Рамото го болеше, но рече: майната му. Вече има пари за най-добрите лекари. Кой знае защо за мен парите на

„Хосако“ нямаха особено значение. Не, не се съмнявах в новите ни богатства. Беше естествено — бяха дошли с новия ред на нещата като признак на това друго, което вече сме.

Бедничкият Фокс. Със сините си оксфордски ризи, колосани до втвърдяване, с парижките си костюми от скъпи меки тъкани. Седеше, джвакаше суши в зеленикавото сепаре, а дните му вече бяха преброени.

Стъмни се. Гробниците на „Ню роуз“ се осветяват с прожектори върху пъстри стоманени пилони. Изглежда тук нищо не се ползва по предназначението му. Всичко е нещо бивше в употреба, всичко е отживяло времето си. Преди четирийсет години тези капсули са били в Токио или Йокохама, удобство за тогавашните пътуващи бизнесмени. Може би в нещо такова е спал и баща ти.

Вечерният бриз донесе шумове от игралната зала и миризмата на задушено месо с плодове. Аз нагъвам пастет от скариди върху оранжеви оризови филийки. Прелитат самолети.

През последните дни заемахме с Фокс съседни стаи на 33-ия етаж на хотел „Хайот“. Никакви контакти с „Хосако“. Платиха ни и веднага изтриха всички данни за сделката от официалната памет на корпорацията.

Но Фокс не униваше. Хироши беше негов замисъл, негов проект. У него се появиха собственически, почти бащински интереси към Хироши. Гран беше всичко за него. Затова Фокс настоя да не прекъсвам връзката с португалеца от Маракеш, който приятелски се съгласи да надникне в лабораторията на Хироши.

Позвъни ни от автогарата на Джемах ел Фна, в слушалката се чуваха призивите на носачите. „В Маракеш се върти някаква тайнствена игра“ — каза той в първия ни разговор. Фокс кимна: „Хосако“.

Десетина разговора — и аз забелязах промяна в поведението на Фокс, стана разсеян и раздражителен. Дълго гледаше от прозореца на стаята си на 33-ия етаж Императорските градини долу, потънал в мисли, които не искаше да сподели.

„Поискай по-подробно описание“ — каза след седмица. Струваше му се, че човекът, който нашата връзка е видял да излиза от

лабораторията на Хироши, прилича на Менер — водещ специалист в лабораторията по генно инженерство на „Хосако“.

Той е — рече Фокс след поредното позвъняване. После му се стори, че е разпознал Шедън, ръководителя на групата по протеини. И двамата не бяха виждани повече от две години извън оградата на научното градче. Ставаше очевидно, че в Медина тихичко прибират водещите учени на „Хосако“, на летището в Маракеш грациозно размахваха крила от въглеродни влакна черните служебни „лири“. Фокс поклащаше глава. Той беше професионалист и във внезапното струпване в Медина на най-добрите умове на корпорацията той виждаше огромен провал за дзайбацу.

„Господи — мърмореше си той, наливайки си уиски с черен етикет, — докараха целия отдел по биология. Само една бомба... Една граната в нужното време и на нужното място.“

Напомних му за така нареченото „пренастищане с агенти“. Вероятно службата за охрана на „Хосако“ вече го използва. Такова масирано проникване на агенти в Маракеш е възможно само със съдействието на мароканското правителство.

— Зарежи всичко — казах. — Ти свърши своето. Продаде Хироши, точка и край.

— Зная какво става — отвърна той. — Това вече съм го виждал.

Каза, че в работата на всяка лаборатория има един неуправляем фактор на неочакваност. „Това е краят на Гран“ — рече. „Когато един изследовател почти е стигнал до удара, за другите е трудно, почти невъзможно да повторят резултатите му. Още повече, че в случая с Хироши идеите вероятно противоречат на основните възгледи в областта на генното инженерство. Обикновено такива вундеркинди ги прехвърлят от собствената им лаборатория в корпоративната — хайде сега да те видим на какво си способен. Няколко безсмислени на пръв поглед настройки — и изведнъж работата тръгва. Дреболия някаква, глупост, но процесът тръгва и никой не разбира защо...“

„Рискуват здравата — продължи той. — Онези гъзоблизци казаха, че ще изолират Хироши, ще го държат далеч от научните проучвания. Говняри. Готови са да си продадат задниците, в «Хосако» има борба за власт. Заради някаква дребна надежда за успех продават хората си. Когато Хироши ритне стола изпод задника на генното инженерство, пичовете от Медина ще бъдат вече готови. — Допи

уискито си и продължи: — Върви да спиш. Прав си, всичко е свършено.“

Наистина се опитах да заспя, но телефонът ме събуди. Пак Маракеш, белият индикатор за спътникова връзка, водопад от страхове на португалски.

„Хосако“ не е замразила кредита ни, той просто е изчезнал като след размахване с вълшебна пръчица. Митичното злато. Току-що бяхме милионери в най-твърдата в света валута — и вече сме бедняци. Събудих Фокс.

— Това е Сенди — каза той. — Тя го е продала. Агентите на „Маас“ са я вербували във Виена. Боже мой.

Равнодушно гледах как разпаря стария си кожен куфар с армейски нож. Между дебелия картон и външната кожа имаше три златни блокчета, залепени с тиксо. С някаква гъвкави пластини отгоре, с печати от хазната на някакво предало богу дух африканско правителство.

Трябваше да го знам по-рано, гласът ми звучеше безжизнено. Казах: „Не!“. Изглежда произнесох името ти. „Забрави я — каза той. — Ловците на глави са подире ни. «Хосако» ще реши, че ние сме ги изпързали. Грабвай телефона и провери сметките ни.“

Кредитът ни беше изчезнал. В банката отричаха изобщо да сме имали кредит. „Ще я разкъсам с нокти“ — изръмжа Фокс.

И хукнахме. През служебния изход направо в лудницата на уличното движение на Токио. Едва тогава осъзнах колко са дълги ръцете на „Хосако“.

Вратите бяха затворени. Хората, с които две години преговаряхме, ни гледат с празни лица и виждам как в погледите им щракват железни капани. Хуквахме преди да се доберат до телефоните. Навсякъде срещяхме изхвърляща ни обратно назад глуха мембрана. Нямахме никакви шансове да потънем безвъзвратно.

През по-голямата част от деня ни позволяваха да се измъкваме. После изпратиха хрътките си да строшат за втори път ключицата на Фокс.

Не зная какво точно е станало, но го видях как пада. Бяхме в универмага в Ганза час преди да го затворят, бягахме по пасажите... и

изведнъж Фокс лети в широка дъга надолу, направо върху купчината стоки от Нова Азия. Кой знае защо мен ме изпуснаха и по навик продължих да бягам. С Фокс пропадна и златото, но в джоба си имах стотици нови йени. И тичах, и тичах. По целия път до хотел „Ню Роуз“.

Сега е моят ред.

Ела с мен, Сенди. Чуваш ли как припуква неонът по пътя до международното летище Нарита? Няколко закъснели комара кръжат над прожекторите.

Знаеш ли кое е най-смешното, Сенди? Понякога ми се струва, че никога не те е имало. Фокс веднъж рече, че ти си ектоплазма, призрак, роден от икономическите кризи. Призракът на новия век, който се материализира в леглата на стотиците „хилтъни“ и „шератони“.

Сега галя с пръст спусъка на твоя пистолет и моята ръка ми се струва толкова далеч.

Помня как португалската свръзка, забравил английския, се мъчеше да ми обясни това на четири други езика. Стори ми се, че Медина гори. Не, не Медина, а мозъците на най-добрите учени от „Хосако“.

Умник беше Фокс, докато бягахме, бе изчислил всичко. Дори не се наложи да споменавам за дискетата в твоята чантичка.

„Някой е препрограмирал синтезатора на ДНК — каза той. — И без друго тази играчка ставаше само за създаване на някаква макромолекула за една вечер. За какъв дявол тогава са вграденият компютър и потребителският софт?“ Скъпичко, Сенди. Но пък нищо в сравнение с това, което ти струваш на „Хосако“.

Надявам се „Маас“ да са ти платили добре. Дискетата е на дланта ми. Аз, разбира се, знаех всичко, но не сбрах смелост да погледна фактите в лицето. Аз самият сложих кода на вирусния менингит на мястото му и легнах до теб.

Точно затова умря Манер, а с него и всички останали учени. Включително Хироши. Шедън остана жив, но с неизлечимо увреждане на мозъка — това едва ли може да се нарече живот.

На Хироши изобщо не му е хрумвало да помисли за последиците от един рутинен експеримент. Белтъчините, чиито програми е

въвеждал, за абсолютно безвредни. Тъй че синтезаторът си е прещраквал цялата нощ, настройвайки вируса според инструкциите на „Маас Биолабс ЛТД“.

„Маас“ — малък, бърз, безпощаден. Истинското vyplъщение на Гран.

Правата като стрела магистрала към летището. А аз крещях на оня португалски глас и настоявах да ми каже какво е станало с жената на Хироши. Изчезнала е — каза. И викторианският часовников механизъм отново заскърца.

Та значи така. Наложил се Фокс да падне от четвъртата тераса на универмага с три толкова трогателни златни блокчета и да си счупи гръбнака за последен път. Всички клиенти го гледаха в пълно мълчание, преди да се разкрещят.

Нямам сили да те мразя, момичето ми. А вертолетът на „Хосако“ се върна. Светлините му са угасени; той лови в инфрачервено, опипвайки всяка топла плът. Проглушен вой и той започва да маневрира, обръща се насам, към „Ню роуз“. Мълниеносна сянка на фона на светлините на Нарита.

Всичко е наред, момичето ми. Само, моля те, ела и ме вземи за ръка.

ЕДМЪНД ХАМИЛТЪН ЧОВЕКЪТ, КОЙТО НАРИЧАШЕ СЕБЕ СИ ПО

Бродуей никога не е изглеждал толкова угнетяващ в ранния зимен сумрак, когато газовите фенери още не са запалени, а старите тополи с оголели клони се поклащат от студения вятър. Конските копита и колелата на каляските потракват и скърцат по разбития паваж, отгоре се сипе сняг на едри парцали.

Мислеше си, че навсякъде другаде би се чувствал по-добре, където и да е — в Ричмънд, в Чарлстън, във Филадельфия. Отвсякъде бяга и от всичко. Пък може просто да е в лошо настроение след днешната несполука — последната от дългата верига несполуки.

Сви и влезе в малка необзаведена кантора от две стаи. Хилавото човече зад писалището мигом вдигна глава и го загледа с надежда.

— Не. Нищо.

Надеждата в очите мигом угасна. Хилавият промърмори:

— Няма да изкараме дълго. — Млъкна, после добави: — Едно младо момиче е тук. Чака ви в кабинета.

— Не съм в настроение да давам автографи в лексиконите на млади момичета.

— Но... тя има вид на богата.

По се усмихна със своята саркастична усмивка и показа белите си зъби.

— Ясно. А богатите млади момиченца имат богати татковци, които могат да бъдат уговорени да вкарат малко пари в едно умиращо литературно списание.

Но когато влезе в кабинета и отвърна на поклона на момичето, вече беше самата учтивост.

— Поласкан съм, госпожице...

Тя прошепна, без да вдигне очи:

— Елен Донсел.

Беше облечена шикозно, като се започне от коженото манто и се стигне до красивата синя шапчица. Върху пухкавото ѝ личице бе застинало някаква глупаво изражение. Но когато го погледна, По изтръпна от изненада — очите ѝ блестяха и излъчваха ум и жизнена сила.

— Може би искате да ме поканите — започна той — да чета свои стихове на някого тази вечер, но за съжаление нямам време за това. Или може би ви трябва копие от „Нивга веч“, написано собственооръчно?

— Не — каза тя. — Имам послание за вас.

По я изгледа вежливо и очакващо.

— Така ли?

— От... от Аарн.

Думичката сякаш увисна във въздуха като ехо на далечна камбана и за няколко секунди двамата млъкнаха; отвън пак се чува копита и колела.

— Аарн — повтори той. — Колко приятно и звучно име. И кой е този Аарн?

— Не е човек — отговори госпожица Донсел, — а название на местност.

— Аха. И къде се намира?

Погледът ѝ го прониза.

— Нима не помниш?

Той съвсем се обърка. След като публикува фантастичните си разкази, хора с нездрава психика и направо луди не му даваха мира. Момичето обаче изглеждаше съвсем нормално, дори прекалено. Но този пламтящ поглед...

— Съжалявам — каза По, — но никога по-рано не съм чувал това име.

— Може би ти говори нещо името Лалу? — попита тя. — Това е моето име. А Яан? Това пък е твоето. Двамата сме от Аарн, макар ти да пристигна доста по-рано.

По се усмихна предпазливо.

— Имате доста разпалено въображение, госпожице Донсел. Кажете ми... На какво прилича мястото, откъдето сме дошли?

— То е в дъното на огромен залив, обрамчен от пурпурни гори. — Говореше, без да откъсва поглед от него. — И река Заира се спуска

от планините, а кулите на Аарн блестят под лъчите на залязващото слънце...

Той я прекъсна със звънливия си смях, после продължи:

— ... и блестят в аления залез стотици тераси, минарета и кулички, сякаш прозрачни творения на силфиди, феи, гноми и призраци...

Пак се засмя и поклати глава.

— Това е краят на моята поема „Ал Аарааф“. Да, разбира се, Аарн е Аарааф. Името Лалу сте взели от моето Улалум, а Яан — от Яанека... Госпожице, мога да ви поздравя за вашата необикновена прозорливост.

— Не — отсече тя. — Не, господин По. Точно обратното, вие сте взели имената!

Тя започваше да го интригува. Досега никога не беше му се случвало подобно нещо.

— Значи аз съм дошъл от Аарн? Защо тогава не го помня?

— Помниш, но съвсем малко — тайнствено прошепна тя. — Ти помниш мястото... почти. Ти си спомняш имената... почти. Ти ги вкара в своите стихове и разкази.

Интересът му нарастваше непрекъснато. Момичето имаше вид на симпатична глупачка, ако не беше този трескав поглед. И очевидно притежаваше страхотно въображение.

— Къде тогава се намира Аарн? На другия край на света? В градината на Хесперидите?

— Съвсем близо, господин По. Близо в пространството. Но не и във времето. Далеч, далеч в бъдещето.

— Значи аз и вие... сме дошли от бъдещето? Скъпо мое момиче, не аз, а вие трябва да пишете фантастика.

Тя не сведе поглед.

— Ти вече писа за това. В „Разказ за нащърбените планини“. За човека, който се връща в миналото.

— Така е — призна По. — Наистина съм го написал, но толкова некадърно, че веднага се опитах да го забравя. Беше един несполучлив опит.

— Така ли си мислиш? Значи съвсем случайно в главата ти е щукнала идеята за пътешествията във времето, към която никой преди

това не се е отнасял сериозно? А може би просто да си си го спомнил, без да осъзнаваш това?

— Би ми се искало да е така. Уверявам ви, аз съвсем не съм от горещите поклонници на деветнайсети век. Но за нещастие, прекрасно помня целия свой живот, в него няма Аарн.

— И това го казва господин По! — реагира момичето. — Помнел целия си живот. Но ти си не само господин По, ти си още и Яан!

По се усмихна.

— Двама в едно тяло? Кажете, госпожице Донсел, чели ли сте разказа ми „Уилям Уилсън“? Там се разказва за човек, у когото има второ „аз“, alter ego...

— Чела съм го — отвърна тя. — И си го написал точно ти, защото в теб има две личности, макар да не си спомняш за едната.

Тя се наведе напред и той си помисли, че погледът ѝ е много по-хипнотичен от погледите на месмеристите, от които толкова много се интересуваше. Гласът ѝ премина в шепот.

— Искам да те накарам да си спомниш. Ще те принудя да си спомниш. Само за това съм дошла тук...

— Вече говорихме по този въпрос — прекъсна я той, насилвайки се да запази тон на безгрижие. — Кажете ми — а как човек пътешества във времето? На някакъв летателен апарат?

Лицето ѝ оставаше все толкова сериозно, не трепна нито един мускул.

— Човешкото тяло не може да се премества във времето. Както и всеки друг физически, материален предмет. Но съзнанието не е материално, то е системата от електрически сили, които бушуват във физическия мозък. И ако отделиш съзнанието от мозъка, то може да бъде изпратено в посока, обратна на времето. В мозъка на човек от предходна епоха...

— И с каква цел?

— За да покори тялото си и да изучи историческите периоди през очите на хората, живели в миналото. Това е трудно и опасно, защото винаги има риск да се окажеш в мозъка на човек толкова силен духом, че да те подчини на себе си. Точно това се е случило с Яан, господин По. Той се е намирал във вашия мозък, но смазан; можел е да действа само върху подсъзнанието ви и всички негови спомени за вас са просто

приказки и фантазии. — Помълча, после добави: — Трябва да имате много могъщ мозък, господин По, след като сте подчинили Яан.

— Наричали са ме всичко, но не и „глупак“ — промърмори той и махна с ръка към овехтелия си кабинет. — Виждате какви висоти достигнах с мощния си интелект.

— Това се е случвало и по-рано — прошепна момичето. — Един от нас попадна в плен на римския поет Лукреций...

— Тит Лукреций Кар? Зная го, госпожице, чел съм „За природата на нещата“ и странните му теории за атома.

— Не теории! — пак отсече тя. — Спомени! Толкова го измъчваха, че накрая се самоуби. Зная много други подобни примери в различните исторически епохи.

— Блестяща идея! — каза По с възхищение. — И какъв разказ може да се получи...

— Аз разговарям с вас, господин По — прекъсна го момичето, — но се опитвам да извикам Яан. Събудете го, махнете му оковите на пленник на вашия ум, накарайте го да си спомни Аарн.

Говореше бързо, страстно, почти натрапчиво, без да откъсва очи от него. А той слушаше като в полусън имена и названия на местности от написани от самия него разкази, леко променени, но звучащи изненадващо правдоподобно от нейната уста.

— Когато настъпил — сега по-точно е да се каже „ще настъпи“ — Жестокият Век, човечеството ще открие такива разрушителни сили, за които изобщо не е подозирало.

По се усмихна леко, защото си спомни своя разказ, в който всички хора загиват от взрив и огънят унищожава светът. Момичето изглежда прочете това върху лицето му.

— О, не, човечеството не е било — извинете, няма да бъде — унищожено. Но мнозина ще загинат и когато Жестокият Век свърши, ще се появи Аарн, където живеем ние двамата. Спомни си, Яан! Спомни си нашия прекрасен свят! Спомни си деня, когато се спускахме по течението на Заира с твоята лодка. Надолу по жълтата вода, където цъфтяха водни лилии, а тъмната гора ни обгръщаше, докато пред самия Аарн, в Долината на многоцветните треви, не вързахме лодката. И се разхождахме сред сребристите дървета, гледайки осветените от слънцето кули на Аарн, над които прелитаха малки флаери. Не си ли спомняш? Точно тогава ти за пръв път ми каза,

че си бил в Темпоралната лаборатория на Тсалал и си се съгласил доброволно да отпътуваш обратно във времето. Искаше да видиш света такъв, какъвто е бил преди убийствено жестоките войни; да видиш с очите на друг човек всичко онова, което е безвъзвратно изгубено за историята.

Помниш ли сълзите ми? Помниш ли как те убеждавах да останеш? Разказвах ти за онези, които никога не са се върнали. Но ти беше толкова погълнат от своята мисия, че не пожела да ме послушаш. И тръгна. И се случи това, от което най-много се страхувах — така и не се завърна.

Яан, говори ти своята Лалу! Знаеш ли колко мъчително е очакването. Не можах да понеса тези страдания и получих разрешение от Темпоралната лаборатория да дойда тук и да те върна. Много седмици съм окована в това чуждо тяло. Дълго те търсех, докато не попаднах на разказите, имената и названията, които ние в Аарн знаем толкова добре. И разбрах, че само твоят господар би могъл да ги съчини.

Като в полусън По слушаше звънящите във въздуха имена и названия от измисления от него приказан свят. Но когато тя в отчаяние изкрещя името му, той се опомни и скочи.

— Скъпа госпожице Донсел! Възхитен съм от силата на вашето въображение, но се вземете в ръце.

Очите ѝ пламтяха.

— Да се взема в ръце ли? А как според теб прекарах няколко седмици в този уродлив ужасен свят, заключена в тялото на дебела грозна девица?

По потръпна, сякаш го бяха полели със студена вода. Нито една жена дори на шега не би казала подобно нещо за себе си. Но тогава излиза, че...

Стаята, сърдитото ѝ лице, целият свят сякаш се разлюляха в някаква досадна мъгла. Усети как в него се надига странна вълна, която помита всичко по своя път и за миг фантазиите му придобиха форми — малко деформирани, но реални.

— Яан?

Стори му се, че тя се усмихва. Е, да, тази хитруша успя да омагьоса с лунни лъчи или други някакви глупотевини знаменития господин По; сега ще е щастлива да го разказва на приятелките си.

Гордостта и високомерието, дълбоко вкоренени в природата му, го накараха бързо да отхвърли смущението си.

— Съжалявам, но не мога да отделя повече време за вашата изненадваща *jeu d'esprit*, госпожице Донсел. Остава ми само да ви благодаря за онова старание, с което сте прочели моите незначителни разказчета.

С дълбок поклон той отвори вратата пред нея. Тя бързо скочи, сякаш някой ѝ бе ударил шамар. На лицето ѝ нямаше следа от усмивка.

— Напразно — каза след минута мълчание. — Всичко е напразно.

Погледна го, прошепна тихо „Сбогом, Яан“ и затвори с длани очи.

— Скъпа, моля ви...

Когато тя пак отвори очи, По замръзна — погледът ѝ беше лишен от живот, в него нямаше нищо освен глупава изненада.

— Какво? — попита тя. — Кой...

— Скъпа госпожице Донсел...

Тя изпищя. После започна да се суети, опитвайки се да закрие лицето си с длани, сякаш виждаше самия дявол.

— Какво се случи? — изкрещя тя. — Аз... нищо не помня. По пладне заспах... Как аз... Какво правя тук?

„Значи така... — помисли си По. — Разбира се. След като изпълни ролята на въображаемата Лалу, сега иска да ни покаже, че онази е напуснала тялото ѝ.“

Като се усмихна ледено, той каза:

— Трябва да ви поздравя не само за богатото ви въображение, но и за блестящия ви артистичен талант.

Тя не обърна абсолютно никакво внимание на думите му, просто профуча край него и със замах отвори вратата. Беше късно, помощникът му си бе тръгнал, и когато По влезе в предната стаичка, госпожица Донсел вече бе изтичала на улицата.

Той веднага тръгна подире ѝ. Газовите фенери бяха запалени, но в първия момент не успя да я открие в гъмжилото от карети. После чу острия ѝ глас и видя как се качва на спрян до канавката файтон. Видя лицето ѝ, разширените от ужас очи, преди да потъне в мрака на

возилото; файтонджията подвикна и конете зачаткаха с копита по паважа.

По беше човек с избухлив характер и усети някакво остро вътрешно раздразнение. Позволи си да го направят последен глупак и да слуша тази жалка лъжкиня и нейните тъпоумни размишления. Сигурно е горда и тържествува! И все пак...

Помъкна крака обратно към кантората си. Огромни пухкави снежинки лениво се сипеха около жълтата светлина на фенерите, уличният прах постепенно се превръщаше в полутечна кал. Рязък порив на вятъра донесе гълчава от кавга на другия край на улицата.

„Този грозен и ужасен свят...“ Винаги е мислел така, днес светът се показва още по-отвратителен. Навярно затова си спомни въздушните кули на Аарн, осветени от слънчевия залез — момичето разказа за тях сякаш четеше от книга.

Върна се в кабинета и седна на писалището. Раздразнението постепенно стихна и той се замисли дали не може в тази изкусна безсмислица да намери материал за нов разказ. Не, твърде много е писал на тази там; ще кажат, че се повтаря. Макар идеята за човек, изгубен във времето, да е доста привлекателна...

Тук пристигнах от Тюле, там бушуват налудничави бури, там над всичко стои Той, извън времето, извън пространството...

Кой е написал това — аз или Яан?

Лицето на По се състари, стана болнаво и измъчено. А ако всичко това е истина, ако утрешният ден види прекрасния свят на Тюле, Аарн, Тсалал? Ако онези призрачни образи, които така и не може да улови докрай с въображението си — Улялюм, Ленора, Морела, Лигея — някой друг ги пази в паметта му?

Толкова искаше да повярва... Но не бива, не може да си го позволи. Свикнал е да мисли логично, а ако повярва, всички мозъчни построения ще се разсипят като пирамида от карти и тогава му остава само да умре.

Не, няма да умира.

Не!

Когато отвори шкафчето на писалището и се пресегна за бутилката, ръката му вече почти не трепереше.

ДЖЕЙМС БАЛАРД ЗОНАТА НА УЖАСА

Ларсен цял час чака идването на Бейлис, доктора от съседната къща. Беше сигурен, че лекарят стопроцентово ще се появи, защото работата беше доста интересна и Бейлис бе не по-малко заинтригуван от самия Ларсен.

Беше вече след три, а докторът все още го нямаше. Ларсен ходеше от стая в стая като диво животно и ругаеше доктора, който сигурно седи в своя белоснежен дворец и чете вестник.

На обед погълна два сандвича и три таблетки амфетамин (нуждаеше се от стимулатори) от опаковката, която му даде Бейлис. После се зачете в „Психоанализ“ — тлъст том, пълен с таблици и бележки под черта. Но след час, с усилия прочел три страници, захвърли книгата. Често отиваше до прозореца и се вглеждаше в съседната къща с надеждата да открие стопанина. Между двете сгради имаше площадка и само понтиакът на Бейлис хвърляше жалка сянка върху прегарялата ливада. Трите други къщи бяха пуссти. Комплексът бе построен със средствата на фирмата за електрически уреди, в която работеха и Бейлис, и Ларсен, и бяха нещо като почивни станции или санаториуми. Два-три дни абсолютен покой и тишина, заедно с различни процедури, напълно възстановяват работоспособността ти.

Но през тези два дни в санаториума Ларсен едва не откачи. Дори Бейлис не можа да му помогне много — даде му няколко таблетки и го накара да изчете томчето по психоанализ. Имаше усещането, че нещо изчаква.

Ларсен вече беше решил да позвъни по вътрешния телефон на Бейлис, когато чу как се хлопна вратата на съседната къща и видя високата кльощава фигура да пресича огряната бетонна площадка. „Ако пак ми предложи да укрепвам нервите си чрез хипноза, ще го изгоня — помисли си мрачно Ларсен. — Писна ми от тези «постхипнотични» тъпотии. След сеансите му едва стоя на краката си...“

Покани Бейлис в гостната.

— Къде бяхте досега? — попита Ларсен. — Вече е четири!

Лекарят се огледа.

— Зная. — Седна на стола наред с нея. — Отпуснете се. Какво е самочувствието днес?

— Как мога да се отпусна, когато всяка секунда очаквам нова опасност. — Опита се да си спомни какво е станало през изминалото денонощие. — Общо взета нощта беше по-лека. Не изтръпвам от всеки шум. Струва ми се, че влизам в нов стадий и нещата се стабилизират. Но сега... щом прекрача прага, ми се струва, че отвъд е бездънна шахта...

Ларсен скочи, обиколи нея и пак седна.

— Струва ми се, че няма да има нова атака — продължи той. — Мисля, че след всичко случило се няма смисъл да оставам повече тук, трябва да се върна в завода. Чувствам се о'кей.

Бейлис кимна.

— Но защо тогава сте толкова нервен?

— Господи, изобщо не съм нервен, Бейлис! Просто ми е скучно. По правило вие трябва да ми помагате с всички средства. А вие сякаш избягвате да го...

— Не! — прекъсна го остро Бейлис. — Нося пълната отговорност за вас и искам да останете тук, докато не изясня нещата с това същество...

— Същество ли? — писна Ларсен. — Звучи като във филм на ужасите. Беше само халюцинация, а може дори нещо по-безобидно. Може онова пълно сияние да е било само някакво отражение или мираж.

— Досега описвахте случката доста по-точно — измърмори Бейлис. — Цвят на косите, черти на лицето, дрехи...

Погледите им за секунда се срещнаха и Ларсен извърна глава.

— Е, и какво? — попита.

Доктор Бейлис се изправи, оправи сакото си и тръгна към вратата.

— Ще дойда утре... Тази нощ бъдете по-предпазлив, Ларсен. Не искам да ви плаша, но проблемът е по-сложен, отколкото ви се струва — рече на тръгване и бързо излезе, преди Ларсен да обели дума.

Ларсен заключи вратата и седна на дивана. Бейлис го бе разтревожил с думите и диагнозата си и сега изпитваше желание да се метне в колата и да се върне в града. Но за пет дни се бе убедил, че Бейлис го превъзхожда в знанията по медицина, затова реши да послуша съвета му. Разходи се из празния санаториум, оглеждайки сенките на хоризонта. Спорът с Бейлис го притесни и сега не откъсваше очи от отворените врати на спалнята и кухнята.

Дойде тук след три месеца напрегната работа. Неговият отдел се занимаваше с програмирането на голяма компютърна система, имитираща централната нервна система. Няколко компютъра заменяха мозъка, други представляваха нервните пътища. Системата се изграждаше по поръчка на известната психиатрична болница и трябваше да помага при лечението на пациентите.

Бейлис ръководеше групата на проектантите, но после помощникът му пое натоварването и в края на краищата го изпратиха тук за възстановяване на силите.

Ларсен се зарадва на почивката. Първите два дни се припичаше на слънце, разглеждаше природата, съседните вили и рядко прекъсваше удоволствията си за разните процедури. Лягаше в осем и ставаше по обяд. Всяка сутрин от града пристигаше управителят и носеше продуктите за следващия ден. Подсъзнателно Ларсен долови, че трябва да сложи край на тази самота.

Първият посетител по-скоро приличаше на герой от филм на ужасите. Появи се сякаш от нощен кошмар и до днес Ларсен не можеше да си спомни без възбуда за първата им среща.

На третия ден след закуската реши да се полюбува на пясъчния каньон. Денят беше горещ и напълни термоса със студено мартини. На задната страна на вилата имаше гараж с масивна метална врата. Дръпна дръжката, но вратата не помръдна. Тогава я натисна с все сила — вратата леко се откряна и пак се запъна. Погледна надолу — между вратата и касата имаше малък процеп, около шест дюйма, но напълно достатъчен да разгледа гаража. Надникна. В началото не видя нищо, но когато очите му свикнаха с мрака, забеляза до стената неясните сенки на човешка фигура. Човекът стоеше неподвижен, безжизнено отпуснал

ръце, с лице към Ларсен. Беше облечен в кремаво сако, сини спортни панталони и двуцветни маратонки. Як, с леко сплеснат нос. Гледаше към Ларсен, без да го забелязва.

Ларсен го зяпаше потресен. Не можеше да разбере как онзи е попаднал вътре — гаражът нямаше друга врата и прозорци. Ларсен реши да се обади, когато онзи направи крачка към него. Ларсен изкрещя ужасен. Тъмните места по костюма не бяха сенки, а точни очертания на нещата зад гърба му. Тялото му беше почти прозрачно. Като се опомни, Ларсен дръпна вратата и я натисна с цялата си тежест.

Връщайки се от почивка в града, доктор Бейлис го намери в това състояние — парализиран от умора и трескаво стиснал дръжката на бравата.

Ларсен се изправи, отиде в кухнята, постави кафеварката на котлона, но не го включи. Таблетките си вършеха работата, чувстваше се бодър и силен. Върна се в стаята и пак се захвана с учебника по психоанализ. Не намери връзка между описанието на шизофренията и неговия случай. Сметна, че това е кратковременно помътняване на разума. Защо доктор Бейлис не го разбира? Може би изчаква да изпадне в кризисно състояние?

Ларсен отвори вратата и излезе на верандата да подиша с пълни гърди чист въздух. Пред него се издигаха гигантски планини със заснежени върхове. Сенките им пресичаха долината и падаха върху тайнствени възвишения, а някои достигаха до самотното селце, изгубено между тях. Никакво движение не нарушаваше гледката и от това картината ставаше още по-нереална.

Очарован от този пейзаж, Ларсен внезапно усети как нещо чуждо докосва мозъка му. Преживяването беше почти приятно и вълнуващо. Ларсен се опита да се съсредоточи, но не успя. С бързи крачки се върна обратно във вилата. Забеляза, че е оставил вратата на спалнята отворена. Като отиде, видя човек, седнал на дивана и отворил учебника по психоанализ.

В началото си помисли, че може би Бейлис се е върнал, но после чу, че в съседната вила свири магнетофон. Започна бавно да отстъпва и се добра до прозореца между кухнята и спалнята. Беше сигурен, че не

е халюцинация, макар човекът да бе облечен точно както и първия път. Но сега изглеждаше съвсем реален и материален.

В него имаше нещо до болка познато, но Ларсен не можеше да разгледа лицето му, скрито зад книгата. Накрая непознатият остави книгата и се изправи. Ларсен едва не закрещя от изненада и страх — познаваше този човек по-добре от всеки друг на планетата.

В стаята беше самият той.

Бейлис прибра инструментите си в малката чантичка и я сложи върху шкафа.

— Във вашия случай „халюцинация“ не е най-точното определение. — Бейлис се обърна към Ларсен, който се бе изпънал на дивана с чаша уиски в ръка. — Алкохолът няма да ви помогне.

Ларсен кимна и остави чашата на масичката за вестници. Час по-рано бе нахълтал във вилата на Бейлис, изплашен до смърт. Докторът го успокои и двамата се върнаха заедно, за да се убедят, че двойникът е изчезнал.

— Изненадан съм, че не сте познали своя двойник още в гаража — продължи Бейлис, — бил е облечен във вашите дрехи.

Ларсен седна и огледа кремавото си сако, панталоните и синьобелите маратонки.

— Повече ме интересува кой е този човек.

Бейлис вдигна рамене.

— Не съм сигурен. Но ми се струва, че това е нещо като раздвояване на личността или амнезия. Не се вълнувайте, вероятно ще намерим някакво лечение.

Лекарят извади от бездънния си джоб черен бележник.

— Да видим докъде сме стигнали... Първо — фантомът сте самият вие. Няма никакви съмнения, той е ваше точно копие. Но по-важното е, че повтаря вашите действия с отклонение във времето...

— Не ви разбирам, докторе.

— Искам да кажа, че вие виждате себе си в миналото. Преди да видите мъжа в гаража, вие сте мислели дали да вземете резервната туба с бензин. Прав ли съм?

— Да — кимна Ларсен.

— И онзи човек в стаята също е повтарял това, което сте правили пет минути преди това — четял книга, гледал през прозореца и излязъл на разходка.

Ларсен пак кимна и отпи глътка уиски.

— Значи вие твърдите, че халюцинациите са всъщност материализирани спомени.

— Почти... Нашият мозък работи като проектор. Повечето хора ги терзаят спомени от детството — родната улица, дома, тате, мама... А вие просто виждате скорошното си минало, това е всичко. Не е чак толкова страшно, колкото ви се струва.

— Чакайте, чакайте! — Ларсен нервно въртеше чашата си. — Когато аз седях на канапето и четях психоанализата, не видях никого. И сега не виждам.

— Не приемайте думата „проектор“ буквално. Може в стаята да е нямало никой, но вашата увереност в присъствието на „другия“ е била толкова голяма, че фантомът се е появил пред вашите очи. Историята познава много такива примери.

— А защо човекът в гаража беше прозрачен?

— При първия случай вашият мозък още не е могъл да „проектира“ точно вашата стая. Може би по-късно са ви помогнали таблетките и фантомът се е получил по-реален... Кой знае.

Ларсен отново си напълни чашата.

— Между другото, вашият случай хвърля светлина върху много проблеми — призраци, магьосници, полтъргайсти. Сега вече можем да твърдим, че всички тези фантоми не са нищо друго, освен спомени, проектирани от паметта. Това например обяснява защо всички привидения са бели. Помислете, какъв е обичайният цвят на нощната пижама? Може би призракът, който Хамлет приема за своя баща, да е бил самият Хамлет?

— Всичко това, разбира се, е твърде интересно, но аз не виждам с какво може да ми помогне.

Бейлис се изправи и се разходи из стаята.

— Съществуват два метода за лечение на такива болести. По първия, класическия метод, трябва да ви натъпчем с транквилизатори и да изкарате една година на легло. В края на този срок всички халюцинации ще изчезнат от мозъка ви. Вторият метод е чисто експериментален, но според мен заслужава внимание. Кажете ми,

Ларсен, какво би станало, ако вие например влезете в стаята и заговорите своя двойник?

— Ами... нищо.

— Ето, виждате ли — нищо. Точно заради това хората и призраците никога не влизат в пряк контакт.

— Но на мен, кой знае защо, хич не ми се иска да проверя вашата теория — промърмори Ларсен.

— Налага се да го направите. — Като прекъсна с жест възраженията на Ларсен, докторът продължи: — Следващия път, когато видите фантома, седнал в креслото с книгата в ръка, влезте в стаята и го заговорете. Ако той не ви отвърне, смело седнете на същия стол. Това ще ви излекува.

Ларсен скочи.

— Вие сте луд! Знаете ли какво чувства човек, когато види двойника си?! Единственото ти желание в такъв момент е да бъдеш колкото може по-далеч.

— Разбирам ви, но няма друг изход. Когато фантомът се слее с реалната материя, той ще изчезне. Един единствен опит. Преодолейте своя страх и ще бъдете излекуван. Само един опит.

Ларсен поклати глава. Искаше да каже нещо и в този миг си спомни за трийсет и осмия калибър, който е на дъното на куфара му. Присъствието на оръжието му даде повече увереност, отколкото докторските съвети. Пистолетът е символ на сила и Ларсен повече не се чувстваше беззащитен. Беше твърдо решил при следващата среща да натъпче двойника си с олово.

Половин час по-късно, когато Ларсен се върна във вилата си, изкара пистолета и го пхна в пощенската кутия до вратата. Сега вече беше готов да срещне всеки двойник.

Развързката дойде след два дни.

Сутринта Бейлис отиде в града, като остави Ларсен да направи кафето. Външно Ларсен изрази несъгласието си, но в действителност се зарадва на възможността да се пошляе. Бяха му омръзнали целодневните лекарски очаквания за настъпването на криза. За щастие нямаше никаква криза.

След като си приготви лед за мартинито, Ларсен се върна във вилата си да си смени ризата. Докато се обличаше си мислеше, че трябва да сложи нови панталони, обувки и сако. Струваше му се, че това ще попречи на появата на двойник. После взе самобръсначката, решително обръсна мустаците си и си направи нова прическа. Промените се оказаха ефикасни. Когато Бейлис слезе от колата, той се стъписа при вида на облекения в черно мъж.

— За какъв дявол си играете, нямаме време за майтапи! — После го огледа критично и допълни: — Приличате на герой от евтино криминале.

Ларсен се разхили. Недоумението на Бейлис го разведри, а след две чашки мартини се усети пълен с жизнерадост. Побъбриха си, след което Ларсен се върна във вилата си. Неочаквано усети леко главозамайване. Бейлис беше сложил в мартинито стимулатор! Пак тези тъпи експерименти. Не издържа и изскочи на улицата, за да излее гнева си на доктора.

Вилата на Бейлис бе празна. Обходи всички помещения. После бързо пресече потръпващата от мараня площадка и вече бе на няколко крачки от вилата си, когато забеляза пред вратата мъж в синьо сако. Замря, разпознавайки във фантома себе си, но в „сутрешния“ вариант, преди смяната на костюма и с мустаци. Мъжът изглежда искаше да направи крачка напред, но не можеше.

Ларсен веднага прибягва десетина крачки и се оказа на линията между вилата на Бейлис и гаража. Едва тогава дойде на себе си. Мъжът стърчеше в предверието и се колебаеше дали да излезе на слънце, или да се върне обратно в къщата. Ларсен си помисли за пистолета, но двойникът беше на една ръка разстояние от пощенската кутия, нямаше никаква възможност да извади трийсет и осмия калибър.

Тогава реши да се вмъкне в къщата и да види двойника отзад. Но вместо да се възползва от кухненската врата, се качи на покрива на гаража и влезе през прозореца на спалнята. Когато стъпи на перваза, чу:

— Ларсен, идиот такъв! Какви ги вършите?!

Беше Бейлис, показал се от прозореца на банята. Ларсен сърдито му махна с ръка. Онзи му кимна с разбиране и започна бързо да подсушава главата с шарена хавлия. Със знаци Ларсен му даде да

разбере, че трябва да пази тишина, след което с крадливи стъпки отиде до вратата. Двойникът го нямаше! Тогава изтича на улицата и видя тъмната фигура, щръкнала пред вратата на гаража.

Забравил за Бейлис, той се спря да я огледа. Спомни си, че беше на същото място само преди минута. После с крайчеца на окото си забеляза някакво движение зад гърба си. Обърна се рязко и видя синьо сако. Призраците бяха станали два!

За миг Ларсен безпомощно наблюдаваше двете фигури, които безшумно се движеха по двора. Единият от двойниците тръгна направо към него. Яркото слънце осветяваше лицето му — хлътнали бузи, остър нос и изплашени кафяви очи. Сходството беше пълно.

Искаше да изкрещи, но гласът му изневери. Обърна се и хукна да бяга, спря се след поне двеста ярда. Като урегулира дишането си, седна на една купчинка и се огледа. Първият двойник повтаряше неговия път към вилата на Бейлис; вторият се бе качил на гаража и отваряше прозореца. Докторът пък се бореше с прозореца, опитвайки се да погледне, колкото може по-далеч.

Ларсен избърса лицето си с ръкав. И тъй, Бейлис се оказа прав, макар и да не предполагаше, че Ларсен може да види два фантома едновременно. При това и двата се появяваха в моменти, когато е бил в нервни кризи.

Помисли си за пистолета. Оръжието се оказа далеч и недосегаемо. Но пък беше единствената надежда. С пистолета би могъл да провери реалността на фантомите.

Започна предпазливо да се връща назад, преценявайки ситуацията. Двойниците все така бавно се разхождаха по двора, а докторът затвори прозореца и се скри. Ларсен се добра до цистерната, която снабдяваше вилата с вода. За да стигне до пистолета, без да попадне пред погледите на фантомите, реши да заобиколи вилата на Бейлис отзад, а после покрай стената на гаража да стигне до пощенската кутия.

Беше на само няколко крачки от вратата, когато нещо го застави да се огледа. Хвърлило висока сянка върху пясъка, към него приближаваше едро същество с очертанията на мишка.

— Ларсен! Ларсен!

Пред вратата стърчеше Бейлис и го викаше с ръка. Ларсен огледа приближаващия се фантом, изскочи от укритието си и хукна към

доктора. Бейлис грубо го сграбчи за рамото.

— Какво ви става, Ларсен? Пак ли атака?

Ларсен посочи фигурите.

— Спрете ги, Бейлис! За бога, спасете ме! Не мога да се избавя от тях!

— От тях ли? — докторът го разтърси. — Нима са повече от един?! Покажете ми ги!

Ларсен посочи първо двойниците, а после и чудовището от пустинята.

— Ето — един на гаража, другият край вратата. И още някакво същество...

— Елате на себе си, Ларсен! Трябва да се срещнете с тях. — И докторът подбутна Ларсен към гаража, но мъченикът падна на пода.

— Не, повярвайте ми, не мога! В пощенската кутия има пистолет, донесете го. Това е единственият изход.

За миг Бейлис се поколеба, после кимна и тръгна към вратата. Ларсен седна в креслото.

— Ще ви чакам тук.

Бейлис излезе. Ларсен не можеше да седи на едно място и реши да излезе навън. В предверието се спъна, падна и удари крака си. Превъзмогвайки болката си, излезе на верандата.

В това време се показва Бейлис с пистолет в протегнатата си ръка. Ларсен искаше да го повика, когато изведнъж видя фантом, прокрадващ се зад доктора като сянка, повтаряйки неговите стъпки. Ларсен отвори уста, но викът застина в гърлото му.

Ларсен се изправи, страхът го разтреса. Искаше да махне на доктора, но онзи не откъсваше поглед от фантома.

— Бейлис!

Изстрел заглуши думите му. Докторът стреля някъде в пространството между дома и гаража, ехото разнесе гърма по долината. Двойникът не трепна. Бейлис пак стреля и изстрелът накара Ларсен да потръпне.

През последната седмица Бейлис най-често мислеше за Ларсен и сега виждаше не собствените си двойници, а двойниците на Ларсен. Фантомът, изпречил се пред доктора, започна да показва другите призраци. Тогава Бейлис вдигна пистолета и започна да гърми на поразия.

Ларсен уморено се облегна до стената. Неочаквано докторът се извърна и огледа Ларсен озлобено. Виждаше двама ларсеновци и не знаеше кой от тях е човекът и кой — фантомът. Погледна с едното око, после с другото, но не можа да прецени.

И тогава двойникът посочи към Ларсен. Ларсен се опита да закрепси и се метна към вратата, но беше късно.

Ларсен чу само първия изстрел. А бяха общо три.

АЙЗЪК АЗИМОВ

МЯСТО С МНОГО ВОДА

Никога няма да стигнем далечния космос. Нещо повече, на нашата планета никога няма да дойдат пришълци от други светове. Тоест, никога вече.

Космическите полети са напълно възможни, а обитатели на други светове са идвали на Земята. В това съм сигурен. Космически кораби скитосват в пространството между милионите населени светове, но нашият не е сред тях. В това също съм сигурен. И всичко е заради едно нелепо недоразумение.

Ще обясня по-подробно.

За това недоразумение е виновен Барт Камерън. Значи трябва да ви обясня що за човек е Барт Камерън. Той е шериф на Туин Хоул, Айдахо, пък аз съм му помощник. Камерън е раздразнителен човек, бързо побеснява, когато трябва да смята данъка върху общия си доход. Просто защото освен шериф, той държи магазинче, съдружник е в едно ранчо за овце, получава пенсия като инвалид от войната (повредено коляно) и има странични доходи. Разбира се, при това положение е трудно да сметнеш данъците си.

Всичко щеше да е много просто, ако данъчният инспектор му помагаше при сметките. Но Барт искаше да прави всичко сам и резултатите се получаваха съвсем налудничави. Като наближи 14 април, по-добре е да си далеч от него.

И защо трябваше оная летяща чиния да се приземи точно на 14 април 1956 година?

Аз видях как се приземи. Седях в кабинета на шерифа, опрял стол до стената, гледах през прозореца звездите. Мързеше ме да чета списания и размишлявах какво ще правя по-нататък — дали да полегна, или да слушам как Камерън псува, докато проверява дългите колони от цифри.

В началото чинията ми се стори падаща звезда. После светещата ивица се разшири, раздвои се и се превърна в нещо като струя на

реактивен двигател. Приземи се чинийката съвсем уверено и напълно безшумно. Даже падащите есенес листа вдигат повече шум. Отвътре излязоха двама.

Загубих дар слово и се вкамених. Не намирах сила да произнеса дума, дори пръстите ми се вкамениха. Не смеех даже да мигна.

А Камерън? Той изобщо не вдигна поглед.

Някой почука на незаклучената врата. После вратата се отвори и влязоха двамата от летящата чиния. Ако не бях я видял как се приземява между храстите, бих ги приел за гости от големия град — тъмносиви костюми, бели ризи, жълтеникави вратовръзки, а обувките и шапките — черни. Самите те мургави, с черни къдрави коси и кафяви очи. Видът им сериозен, ръст около 188 сантиметра. Приличаха си като две капки вода.

Господи, колко бях изплашен!

А Камерън само погледна вратата и се намръщи. Друг път сигурно би припаднал от смях като види такива погребални костюми в Туин Хоул, но сега беше толкова погълнат от данъка общ доход, че дори не се усмихна.

— С какво мога да ви бъда полезен, момчета? — попита той и удари с длан хартиите, за да покаже колко е зает.

Единият направи крачка напред и рече:

— Дълго време наблюдаваме вашите съплеменници — като старателно отсичаше всяка дума.

— Моите съплеменници ли? — попита Камерън. — Двама сме — аз и жена ми. И какви глупости е направила?

Онзи продължи:

— Избрахме за контакт това място, защото е усамотено и спокойно. Знаем, че сте тукашният водач.

— Аз съм шериф, ако това имате предвид. Давайте нататък, какво се е случило?

— Старателно копирахме как се обличате, дори вашата външност.

— И според вас аз се обличам така?! — и посочи костюмите им.

— Искаме да кажем, както се облича вашата управляваща класа. Освен това изучихме езика ви.

Май Камерън най-последно включи.

— Абе вие да не сте чужденци?

Камерън не обичаше чужденците, тъй като ги бе виждал само по време на службата в армията, но се опита да остане равнодушен.

Човекът от летящата чиния каза:

— Чужденци ли? О, да, да. Ние сме от мястото, където има много вода. По вашему ние сме венерианци.

(Едва сбрах кураж да примигна, но отново се вкамених. Бях видял летящата чиния. Видях как се приземи. Не можех да не повярвам. Значи тези хора, тези същества, са долетели от Венера!)

Но Камерън дори не вдигна вежди.

— Добре де, вие сте в Съединените Американски Щати. Тук всички имат равни права, независимо от тяхната раса, вероизповедание, цвят на кожата, образование и националност. Аз съм на вашите услуги. С какво мога да ви помогна?

— Бихме искали незабавно да се свържем с водещите личности на вашите Съединени Щати, както ги наричате, за да обсъдим присъединяването на вашето племе към нашата велика организация.

Камерън започна бавно да поруменява.

— Значи да присъединим нашето племе към вашата организация?! Ние и без това сме член на ООН и на още не знам колко организации. И искате да ви докарам тук президента, тъй ли? В Туин Хоул? И да му кажа ли да побърза?

Погледна ме така, сякаш искаше да види на лицето ми усмивка. Но аз бях в такова състояние, че ако бутнеш стола изпод задника ми, няма да падна на пода.

Човекът от чинията отвърна:

— Да, забавянето е нежелателно.

— А да ви трябва и Конгресът? Или Върховният съд?

— Само ако могат да ни помогнат, шерифе.

На това място Камерън избухна. Удари с юмрук по масата и се разкрещя:

— Вие не можете да ми помогнете! И нямам време да ме бъркат разни тарикати, на които им е щукнало да довтасат, при това чужденци! И ако веднага не си хързулнете задниците, ще ви закопчея за нарушаване на обществения ред и няма да видите бял ден!

— Значи искате да си отидем? — попита човекът от Венера.

— При това мигом! Чупката там, откъдето сте дошли, и повече да не ви видя! Нито аз, нито останалите, които не искат да ви виждат.

Двамата се спогледаха, лицата им потръпнаха някак странно. После техният говорител каза:

— Виждам в мозъка ви, че вие наистина искате да се махнем и да ви оставим на мира. Ние не натрапваме нито себе си, нито нашата организация на онези, които не искат да имат нещо общо с нас. Ние не искаме да нахлуваме насила и ще си отидем. Ние никога няма да се върнем повече. Ще оградим вашия свят с предупреждаващи сигнали. Тук никой никога няма да стъпне, а вие никога няма да можете да напуснете планетата си.

Камерън отвърна:

— Вижте, господине, писнаха ми вашите дрънканици! Ще броя до три...

Те се обърнаха и си тръгнаха. Пък аз знаех, че думите им са сто процента истина. Разбирате ли, аз ги изслушвах, но Камерън не, защото през цялото време си мислеше за своя данък общ доход. Разбрах, че около Земята ще бъде направено нещо като ограда, ще бъдем заключени вътре и никога няма да излезем навън. Знаех, че ще стане така.

И едва когато излязоха, гласът ми се върна. Твърде късно. И закрещях:

— Камерън, за бога, те са от космоса! Защо ги прогони?!

— От космоса ли? — и заби поглед в мен.

— Погледни! — Не зная как успях, той е доста по-тежък от мен, но го сграбчих за яката и го помъкнах към прозореца, не остана нито едно копче от ризата.

Беше толкова объркан, че дори не се съпротиви. А когато видя какво става отвъд прозореца, съвсем се вдърви.

Онези двамата вече се качваха в летящата чиния. Чинията си беше още там — голяма, кръгла, блестяща. После излетя. Леко, като перце. От едната страна струеше червено-оранжево сияние, което ставаше все по-ярко, а корпусът — все по-малък, докато не се превърна отново в падаща звезда, бавно угасваща в далечината.

Тогава попитах:

— Шерифе, защо ги изгони? Те наистина трябваше да се срещнат с президента. Повече никога няма да се върнат.

— Ами мислех, че са чужденци. Казаха, че са изучили нашия език. И говореха не лошо. И много приличаха на италианци. И си

помислих, че сигурно са италианци.

— Как така италианци! Те казаха, че са венерианци!

— Венерианци ли? — и той се опули.

— Да, точно така казаха. Дошли са от място, където има много вода. А на Венера има много вода.

Разбирате ли, това беше недоразумение, тъпанарска грешка, каквато може да направи всеки. Само дето хората повече никога няма да летят в космоса и повече няма да дойде нито един друг извънземен. И всичко това заради магарето Камерън и неговия данък общ доход!

Защото той промълви:

— Венерианци. А когато казаха, че при тях има много вода, аз реших, че са венецианци.

БИЛЯНА КУМЮДЖИЧ

БИЛЯНА РАЗКАЗВА ЗА КОСТЕНУРКИТЕ

С Биляна сме разговаряли за Франсоа Трюфо, за нежната кожа и други такива работи. Дали заради войната, която е преживяла в своята родина и заради която е трябвало да напусне своя град, а дали пък не просто защото си е такава — различна, наранима, та живее като че ли по грешка е попаднала в чужд и враждебен свят, с боязън, предпазливо. По този повод веднъж ѝ казах да не бъде като костенурка, криеща всичко нежно в черупката си, да подаде глава навън, пък да става каквото ще. Лесно ми е на мен, чужденеца, да казвам такива неща. Тя пък в отговор написа разказ.

От преводача

* * *

Костенурките са дошли на Земята преди три милиона години от тъмната страна на Луната. Черупките, по които са познати днес, са резултат от грешка в трансфера между двете небесни тела. По-точно, поради небрежността на един от наблюдателите на Юпитер — експертния тим за поддръжка на това начинание — прехвърлянето било прекъснат за две минути. Това прекъсване е преобразило чудните създания от обратната страна на Луната в днешните костенурки.

Те никога не успели да наваксат тези две минути закъснение, премерени със скоростта на светлината. Удобните капсули, от които е трябвало да излязат при пристигането си на Земята, се превърнали в груби, грапави брони — гробници заведи за някои от пътешествениците. А за други — с повечко късмет — които успели да открият пукнатини, да промушат през тях глава, ръце и крака, броните станали дом, изгубена планета, единствена връзка с живота, от който дошли.

Обаче тежките и неудобни черупки изисквали огромни усилия при ходене и причинявали ужасни болки. Кожата — наглед стара един милион години — каквато имат и младите костенурки, е генетично наследство от приспособяването към тукашния живот. Всъщност на тази кожа, днешните костенурки имат по една малка бръчка от всеки от несретните си предци.

Никога не било установено със сигурност защо костенурките са бавни. Според някои — а те са мнозинството — причината е в черупката. Други, с по-тънко усещане за въпроса, смятат, че ги забавя болката, усилваща се с всяко поколение, без изглед да достигне границата, която да ги спре. Най-сетне, има и трето, най-малко познато мнение — костенурките никога не са се пробудили след пристигането си на Земята. Грешката в прехвърлянето станала точно при кацането, тъй че те били задържани навеки в момента на пробуждането, който никога не завършил.

Първата костенурка, която изпитала насилственото избавление от своята броня, загинала в едно бляскаво мигновение — усещане за свобода и ласка от нежен вятър на един плаж в Мексиканския залив. По някакъв неизяснен начин вестта за това събитие достигнала със скоростта на светлината всички костенурки на планетата Земя. Тъй че и тази последна болка станала дял от общото наследство. С нея дошъл и страхът, че дори ужасните, груби брони вече не са сигурни. Както и съзнанието, че и последното късче от техния свят може да им бъде отнето внезапно, без предупреждение.

Костенурките са лишени от способността да се отбраняват. Те не са бойци. Безпомощното оттегляне в черупката пред непознатото и опасното е единственият им начин да се защитят, да изчакат всичко да отmine. В такива мигове те живеят в черупката, пулсират със страх и надежда за добър край. За жалост тъкмо в тези моменти са най-уязвими, но пък само тогава броните им позволяват да усетят топлината на слънчевия ден, светлината на звездна нощ и мекотата на първата пролетна трева.

Всеки заплаща за преживяната красота. Обаче що се отнася до генетическото наследство на костенурките, още не е сигурно дали то е наистина цената на красотата или наказание за любопитството да се опознаят чужди светове: изоставили са безлюдна своята страна на Луната, за да видят планета, която вече е била нечия.

Според легендата, която костенурките предават на потомството си като най-голямо съкровище, като единствено богатство, само една от тях е успяла да се върне в родината. В нощта срещу Гергьовден, тя опасла десет венчелистчета от глухарче, заспала и в съня си отпътувала у дома. Никъде не отбелязано кога се е случило това, но костенурките и до днес вярват в тази приказка. Ето защо и тази нощ можете да ги видите на поляните с глухарчета, по които в друг ден или в друга нощ през годината няма да ги срещнете.

Костенурките не изживяват любовта чрез докосване и размяна на нежности. Те си разменят само чувства, така че женската обича мъжката със същата любов, с която той я обича. Единствената близост — това са два погледа, които се срещат и се разпознават. Очите остават все тъй отворени за външния свят, тъй като — лишени от физическия контакт, а само с любовта, получена за тебе от някой друг — всеки продължава по своя път. Затова най-често ще видите костенурката сама, много рядко по двойки.

Не съществува гробище на костенурки. В какви места и как умират, къде изчезват грубите им черупки — никой не знае. Дали смъртта е сънят на костенурката за полет и завръщане в родината — не е утвърдено със сигурност. Ако наистина е така, този разказ за костенурките има щастлив край.

Издание:

Списание „Зона F“, бр. 1, 2001

Редактор: Агоп Мелконян

Печат: Делта+, Пловдив, 2001

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.